Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kymmenes jaosto)

3 päivänä syyskuuta 2026 *

Muutoksenhaku – Polkumyynti –Täytäntöönpanoasetus (EU) 2021/1100 – Tiettyjen Turkista peräisin olevien raudasta, seostamattomasta teräksestä tai muusta seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden tuonti – Lopullinen polkumyyntitulli – Normaaliarvon laskeminen – Tasapuolinen vertailu – Asetus (EU) 2016/1036 – 2 artiklan 5 kohta – 2 artiklan 10 kohdan j alakohta – Oikaisut – Valuutan muuntaminen – Voittojen ja tappioiden suojaaminen – 18 artiklan 3 ja 6 kohta – Asianomaisten osapuolten yhteistyö

Asiassa C-499/24 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 17.7.2024,

Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, kotipaikka Istanbul (Turkki),

İskenderun Demir ve Çelik AŞ, kotipaikka Payas (Turkki) ja

Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ, kotipaikka Gebze (Turkki),

edustajinaan J. Cornelis ja F. Graafsma, advocaten,

valittajina,

ja jossa muuna osapuolena on

Euroopan komissio, asiamiehinään aluksi G. Gattinara, G. Luengo ja J. Zieliński, sittemmin G. Gattinara ja J. Zieliński,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kymmenes jaosto),

toimien kokoonpanossa: tuomarit E. Regan, joka hoitaa kymmenennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, D. Gratsias ja B. Smulders (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: R. Norkus,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 20.11.2025 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ ja Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ (jäljempänä Erdemir, Isdemir ja Ersem) vaativat valituksessaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 8.5.2024 antaman tuomion Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları ym. v. komissio (T-629/21, EU:T:2024:303; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla se hylkäsi valittajien kanteen, jossa vaadittiin lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta tiettyjen Turkista peräisin olevien raudasta, seostamattomasta teräksestä tai muusta seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden tuonnissa ja kyseisessä tuonnissa käyttöönotetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 5.7.2021 annetun komission täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2021/1100 (EUVL 2021, L 238, s. 32; jäljempänä riidanalainen asetus) kumoamista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Kansainvälinen oikeus

2 Euroopan unionin neuvosto hyväksyi Uruguayn kierroksen monenvälisissä kauppaneuvotteluissa (1986–1994) laadittujen sopimusten tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta yhteisön toimivaltaan kuuluvissa asioissa 22.12.1994 tehdyllä neuvoston päätöksellä 94/800/EY (EYVL 1994, L 336, s. 1) Marrakeshissa 15.4.1994 allekirjoitetun Maailman kauppajärjestön (WTO) perustamissopimuksen sekä tämän sopimuksen liitteissä 1–3 olevat sopimukset, joihin kuuluu tullitariffeja ja kauppaa koskevan vuoden 1994 yleissopimuksen VI artiklan soveltamisesta tehty sopimus (GATT) (EYVL 1994, L 336, s. 105; jäljempänä polkumyynnin vastainen sopimus).

3 Polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklassa, jonka otsikko on ”Polkumyynnin määrittely”, määrätään seuraavaa:

”2.1 Tämän sopimuksen tarkoittamassa mielessä tuotetta on katsottava myytävän polkumyynnillä, toisin sanoen saatettavan kaupaksi toiseen maahan normaaliarvoansa alempaan hintaan, jos maasta toiseen viedyn tuotteen vientihinta on alempi kuin tavanomaisessa kaupankäynnissä sovellettu vastaavan tuotteen vertailukelpoinen hinta silloin, kun tuote on tarkoitettu viejämaan kulutukseen.

2.2 – –

2.2.1 Kun vastaavaa tuotetta myydään viejämaan kotimarkkinoilla tai kolmanteen maahan hinnoilla, jotka ovat alhaisempia kuin tuotannon (kiinteät ja muuttuvat) yksikkökustannukset, joihin on lisätty myynti-, yleis- ja hallintokustannuksia, myynnin voidaan katsoa poikkeavan hinnan vuoksi tavanomaisesta kaupankäynnistä. Tällainen myynti voidaan jättää huomiotta normaaliarvoa määritettäessä silloin, kun viranomaiset – – katsovat, että tällaista myyntiä on tapahtunut pitkän ajanjakson kuluessa – – huomattavassa määrin – – ja hinnoilla, joilla ei voida

kattaa kaikkia kustannuksia kohtuullisen ajan kuluessa. Jos hinnat, jotka ovat myyntihetkellä kustannuksia alhaisempia, ylittävät tutkimusjakson kustannuksien painotetun keskiarvon, on niiden katsottava kattavan kustannukset kohtuullisen ajan kuluessa.

2.2.1.1 Tämän artiklan 2 kohdassa kustannukset on tavallisesti laskettava tutkittavana olevan viejän tai valmistajan kirjaamien tietojen pohjalta, mikäli tällaiset tiedot ovat viejämaassa yleisesti hyväksyttyjen kirjanpitoperiaatteiden mukaisia ja ne antavat kohtuullisen hyvän käsityksen kyseisen tuotteen valmistukseen ja myyntiin liittyvistä kustannuksista. Viranomaisten on otettava huomioon kaikki saatavissa oleva, kustannusten asianmukaisesta kohdentamisesta kertova aineisto. Tähän aineistoon sisältyy viejän tai valmistajan tutkimusten aikana toimittama aineisto, jos viejä tai valmistaja on käyttänyt tällaista kohdentamista todenperäisesti, erityisesti mitä tulee asianmukaisten kuoletuksia ja poistoja koskevien jaksojen sekä pääomamenoja ja muita kehittämiskustannuksia koskevien vähennysten määrittelemiseen. Kustannuksia oikaistaan asianmukaisesti niiden uusiutumattomien kustannuserien suhteen, jotka hyödyntävät tulevaa ja/tai nykyistä tuotantoa, tai niiden olosuhteiden suhteen, joissa tutkimusjakson kustannuksiin liittyy perustamistoiminta – – mikäli tämän alakohdan mukainen kustannusten kohdentaminen ei vielä ole sitä toteuttanut.

2.2.2 Tämän artiklan 2 kohdassa hallinto-, myynti- ja yleiskustannusten sekä voittoa varten lisättyjen määrien on perustuttava tosiasialliseen tietoon, joka pohjautuu tutkittavana olevan valmistajan tai viejän vastaavan tuotteen valmistamiseen ja myyntiin tavanomaisessa kaupankäynnissä. Milloin näitä määriä ei voi määrittää tältä pohjalta, ne voidaan määrittää käyttäen seuraavia perusteita:

i) kyseisen viejän tai valmistajan maksamat ja saamat todelliset rahamäärät saman yleisen luokan tuotteiden valmistuksessa ja myynnissä alkuperämaan kotimarkkinoilla;

ii) tutkimuksen alaisina olevien muiden viejien ja valmistajien maksamien ja saamien todellisten rahamäärien painotettu keskiarvo vastaavan tuotteen valmistuksessa ja myynnissä alkuperämaan kotimarkkinoilla;

iii) mikä tahansa muu hyväksyttävä menetelmä edellyttäen, että siten määritetty voiton määrä ei ylitä voittoa, jonka muut viejät tai valmistajat tavallisesti saavat samaan yleiseen luokkaan kuuluvien tuotteiden myynnissä alkuperämaan kotimarkkinoilla.

– –

2.4 Vientihinnan ja normaaliarvon välillä on tehtävä oikeudenmukainen vertailu. Tämä vertailu on tehtävä kaupan samassa portaassa, yleensä vapaasti tehtaalla, ja mahdollisimman samanaikaisten myyntien suhteen. Kussakin tapauksessa on asianmukaisesti otettava huomioon, kunkin tapauksen asianhaarat tutkien, hintojen vertailukelpoisuuteen vaikuttavat eroavuudet, mukaan lukien eroavuudet myyntiolosuhteissa ja -ehdoissa, verotuksessa, kaupan portaissa, määrissä, fyysisissä ominaispiirteissä ja kaikki muut eroavuudet, joiden on myös osoitettu vaikuttavan hintojen vertailukelpoisuuteen. – – Tämän artiklan 3 kohdassa mainituissa tapauksissa tulisi myös ottaa huomioon kustannukset, mukaan lukien verot ja tullit, jotka on maksettu maahan tuonnin ja jälleenmyynnin välisenä aikana samoin kuin tavaran arvoon lisätty voitto. Jos näissä tapauksissa hinnan vertailukelpoisuuteen on vaikutettu, viranomaisten on laskettava normaaliarvo siinä kaupan portaassa, joka vastaa laskennallisen vientihinnan kaupan porrasta, tai tehtävä tässä kohdassa perusteltu asianmukainen poisto. Viranomaisten on

ilmoitettava kyseisille osapuolille, mitkä tiedot ovat tarpeen oikeudenmukaisen vertailun varmistamiseksi, eivätkä ne saa asettaa kohtuutonta näyttövelvollisuutta näille osapuolille.

2.4.1 Milloin 4 kohdassa tarkoitettu hintavertailu vaatii valuutan muuntamista, on muuntamisessa käytettävä myyntipäivän – – muuntokurssia. Mikäli ulkomaanvaluutan myynti termiinimarkkinoilla on suoraan kytkettynä kyseiseen vientinä tapahtuvaan myyntiin, on käytettävä termiinikaupan muuntokursseja. Muuntokurssien vaihteluja ei oteta huomioon, ja tutkimuksessa viranomaisten on annettava viejille vähintään 60 päivää vientihintojen korjaamiseksi niin, että niissä heijastuvat tutkimusjakson aikana muuntokursseissa tapahtuneet pitkän aikavälin muutokset.

2.4.2 Ellei tämän artiklan oikeudenmukaista vertailua koskevasta 4 kohdasta muuta johdu, polkumyyntimarginaalien olemassaolo tutkimusvaiheen aikana on tavallisesti todettava normaaliarvon painotetun keskiarvon ja kaikkien vertailukelpoisten vientitapahtumien hintojen painotetun keskiarvon välisellä vertailulla tai normaaliarvon ja vientihintojen välisellä vertailulla kunkin liiketapahtuman osalta. – –

– –”

Unionin oikeus

4 Polkumyynnillä muista kuin Euroopan unionin jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 8.6.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/1036 (EUVL 2016, L 176, s. 21; jäljempänä perusasetus) johdanto-osan 27 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”On tarpeen säätää siitä, että mikäli osapuolet eivät toimi yhteistyössä tyydyttävällä tavalla, määrityksiin voidaan käyttää muita tietoja, ja että nämä tiedot voivat olla osapuolille vähemmän edullisia kuin mitä ne olisivat, jos osapuolet olisivat toimineet yhteistyössä.”

5 Perusasetuksen 2 artiklassa, jonka otsikko on ”Polkumyynnin määrittely”, säädetään seuraavaa:

”A. Normaaliarvo

1. Normaaliarvo perustuu tavallisesti viejämaan riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin.

– –

3. Mikäli samankaltaista tuotetta ei myydä tavanomaisessa kaupankäynnissä tai myynti on riittämätöntä tai erityisestä markkinatilanteesta johtuen tällaisen myynnin perusteella ei voida tehdä asianmukaista vertailua, samankaltaisen tuotteen normaaliarvo lasketaan alkuperämaan tuotantokustannusten perusteella lisättynä kohtuullisella määrällä myynti-, hallinto- ja muita kustannuksia sekä voittoa, tai tavanomaisessa kaupankäynnissä soveltuvaan kolmanteen maahan käytettyjen vientihintojen perusteella edellyttäen, että hinnat ovat edustavia.

– –

5. Kustannukset lasketaan tavallisesti tutkimuksen kohteena olevan osapuolen kirjanpitomerkintöjen perusteella sillä edellytyksellä, että nämä merkinnät on tehty kyseisessä

maassa yleisesti hyväksyttyjen kirjanpitoperiaatteiden mukaisesti ja ne antavat kohtuullisen hyvän käsityksen kyseisen tuotteen valmistukseen ja myyntiin liittyvistä kustannuksista.

Jos tutkimuksen kohteena olevan tuotteen valmistukseen ja myyntiin liittyvät kustannukset eivät käy riittävän hyvin ilmi osapuolen, jota asia koskee, kirjanpitomerkinnöistä, näitä kustannuksia oikaistaan tai ne määritetään saman maan muiden tuottajien tai viejien kustannusten perusteella tai, jos tällaisia tietoja ei ole saatavilla tai niitä ei voida käyttää, mitä tahansa muuta hyväksyttävää perustetta käyttäen, mukaan lukien muilta edustavilta markkinoilta saadut tiedot.

Kustannusten asianmukaista kohdentamista koskevat todisteet otetaan huomioon, jos osoitetaan, että tämäntyyppistä kohdentamista on todellisesti käytetty. Jos soveltuvampaa menetelmää ei ole, käytetään mieluiten liikevaihtoon perustuvaa kohdentamisjärjestelmää. Kustannukset oikaistaan asianmukaisesti niiden uusiutumattomien kustannuserien suhteen, jotka hyödyttävät tulevaa ja/tai nykyistä tuotantoa, ellei kyseisiä kustannuksia jo ole otettu huomioon tässä alakohdassa tarkoitetussa kustannusten kohdentamisessa.

– –

6. Myynti-, hallinto- ja muita kustannuksia sekä voittoa varten lisättyjen määrien on perustuttava tosiasialliseen tietoon, joka pohjautuu tutkittavana olevan viejän tai valmistajan samankaltaisen tuotteen valmistamiseen ja myyntiin tavanomaisessa kaupankäynnissä. Jos kyseisiä määriä ei näin voida määrittää, ne voidaan määrittää käyttäen seuraavia perusteita:

a) muiden tutkimuksen kohteena olevien viejien tai tuottajien osalta vahvistettujen tosiasiallisten määrien painotettu keskiarvo samankaltaisen tuotteen tuotannossa ja myynnissä alkuperämaan kotimarkkinoilla;

b) kyseisen viejän tai tuottajan maksamat tai saamat tosiasialliset määrät saman yleisen luokan tuotteiden tuotannossa ja myynnissä tavanomaisessa kaupankäynnissä alkuperämaan kotimarkkinoilla;

c) mikä tahansa muu hyväksyttävä menetelmä sillä edellytyksellä, että siten määritetty voiton määrä ei ylitä voittoa, jonka muut viejät tai tuottajat tavallisesti saavat samaan yleiseen luokkaan kuuluvien tuotteiden myynnissä alkuperämaan kotimarkkinoilla.

– –

B. Vientihinta

– –

C. Vertailu

10. Vientihinnan ja normaaliarvon välillä on tehtävä tasapuolinen vertailu. Vertailu on tehtävä kaupan samassa portaassa ja mahdollisimman samanaikaisten myyntien suhteen ja ottaen asianmukaisesti huomioon muut mahdolliset hintojen vertailuun vaikuttavat erot. Elleivät muodostettu normaaliarvo ja vientihinta ole verrattavissa, kussakin tapauksessa on asianmukaisesti otettava huomioon, oikaisujen muodossa, tapauksen tosiseikat tutkien, hintoihin ja siten niiden vertailukelpoisuuteen vaikuttavat väitetyt ja osoitetut eroavuudet. Oikaisujen

toistamista on vältettävä etenkin silloin, kun kyseessä ovat alennukset, hyvitykset, määrät ja kaupan portaisiin liittyvät erot. Erityisten olosuhteiden täyttyessä oikaisuja voidaan tehdä seuraavien tekijöiden mukaisesti:

– –

j) Valuutan muuntaminen

Jos hintojen vertailu vaatii valuutan muuntamista, muuntamisessa on käytettävä myyntipäivän vaihtokurssia, paitsi jos ulkomaanvaluutan myynti termiinimarkkinoilla kytkeytyy suoraan kyseiseen vientinä tapahtuvaan myyntiin, jolloin on käytettävä termiinikaupan vaihtokursseja. Myyntipäivän on tavallisesti oltava laskun päivämäärä, mutta voidaan käyttää myös sopimuksen tai tilauksen päivämäärää tai tilauksen vahvistamispäivämäärää, jos se on aiheellisempi olennaisten kauppaehtojen määrittämiseksi. Vaihtokurssien vaihteluja ei oteta huomioon, ja viejillä on 60 päivää tutkimusajanjakson aikana vaihtokursseissa tapahtuneiden pitkän aikavälin muutosten huomioon ottamiseksi.

– –”

6 Perusasetuksen 6 artiklassa, jonka otsikko on ”Tutkimus”, säädetään seuraavaa:

”1. Menettelyn alettua [Euroopan] komissio, toimien yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa, aloittaa tutkimuksen [Euroopan] unionissa. Tämä tutkimus käsittää samanaikaisesti sekä polkumyynnin että siitä aiheutuneen vahingon.

Jotta määritys olisi edustava, valitaan tutkimusajanjakso, joka polkumyyntitapauksissa tavallisesti käsittää vähintään kuuden kuukauden jakson välittömästi ennen menettelyn aloittamista.

Tutkimusajanjakson jälkeistä aikaa koskevia tietoja ei tavallisesti oteta huomioon.

2. Polkumyyntitutkimuksessa käytettyjen kyselylomakkeiden vastaanottajille on annettava vähintään 30 päivää vastausaikaa. Viejien osalta määräaika alkaa kyselylomakkeen vastaanottamispäivästä, ja lomakkeen katsotaan olevan vastaanotettu seitsemän päivän kuluessa siitä päivämäärästä, jolloin se lähetettiin viejälle tai välitettiin viejämaan asianomaiselle diplomaattiselle edustajalle. Mainittua 30 päivän määräaikaa voidaan pidentää ottaen huomioon tutkimukselle säädetty määräaika ja sillä edellytyksellä, että kyseinen osapuoli ilmoittaa pätevän, erityisistä olosuhteista johtuvan syyn tällaisen pidennyksen saamiseksi.

– –”

7 Perusasetuksen 16 artiklassa, jonka otsikko on ”Tarkastuskäynnit”, säädetään seuraavaa:

”1. Milloin komissio katsoo aiheelliseksi, se voi tehdä tarkastuskäyntejä tutkiakseen tuojien, viejien, kauppiaiden, välittäjien, tuottajien, kaupallisten yhdistysten ja järjestöjen kirjanpidon ja todentaakseen polkumyynnistä ja vahingosta toimitetut tiedot. Jos asianmukaista vastausta ei saada kohtuullisessa ajassa, komissio voi päättää olla tekemättä tarkastuskäyntiä.

2. Tarvittaessa komissio voi suorittaa tutkimuksia kolmansissa maissa sillä edellytyksellä, että asianomaiset yritykset antavat suostumuksensa ja että kyseessä olevan maan julkisen vallan edustajat, joille on virallisesti ilmoitettu asiasta, eivät vastusta tutkimusta. Komission on

toimitettava viejämaan viranomaisille käyntien kohteena olevien yritysten nimet ja osoitteet sekä sovitut päivämäärät välittömästi, kun se on saanut suostumuksen asianomaisilta yrityksiltä.

3. Asianomaisille yrityksille ilmoitetaan tarkastettavien tietojen luonteesta ja muista näiden käyntien aikana toimitettavista tiedoista, mikä ei kuitenkaan estä pyytämästä käyntien aikana tarkempia tietoja, saadut tiedot huomioon ottaen.

_ _”

8 Perusasetuksen 18 artiklassa, jonka otsikko on ”Yhteistyöstä kieltäytyminen”, säädetään seuraavaa:

”_ _

3. Jos asianomaisen osapuolen esittämät tiedot eivät kaikissa suhteissa ole parhaita mahdollisia, niitä ei kuitenkaan saa jättää huomiotta, edellyttäen, että mahdolliset puutteet eivät liikaa hankaloita kohtuullisen oikeiden päätelmien tekemistä, että tiedot toimitetaan hyvissä ajoin, että ne voidaan tarkistaa ja että osapuoli on toiminut parhaan kykynsä mukaan.

_ _

6. Jos asianomainen osapuoli ei toimi yhteistyössä tai toimii vain osittain yhteistyössä ja jos olennaisia tietoja ei näin ollen toimiteta, tutkimuksen lopputulos voi olla osapuolelle vähemmän suotuisa kuin se olisi ollut, jos osapuoli olisi toiminut yhteistyössä.”

Asian tausta

9 Asian tausta tiivistetään valituksenalaisen tuomion 2–10 kohdassa seuraavasti.

”2 Kantajat ovat Turkin oikeuden mukaan perustettuja yhtiöitä. Erdemir ja Isdemir harjoittavat kuumavalssattujen levyvalmisteiden valmistusta ja myyntiä. Ersem on niihin etuyhteydessä oleva kauppias.

3 Euroopan komissio aloitti 14.5.2020 polkumyyntitutkinnan, joka koski tiettyjen Turkista peräisin olevien raudasta, seostamattomasta teräksestä tai muusta seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden (jäljempänä tarkasteltavana oleva tuote) tuontia Euroopan unioniin (jäljempänä tutkinta).

4 Tutkinta koski ajanjaksoa 1.1.–31.12.2019 (jäljempänä tutkimusajanjakso). Vahinkoa koskevaan arvioon vaikuttavien kehityssuuntausten tarkastelu kattoi ajanjakson, joka alkoi 1.1.2016 ja päättyi tutkimusajanjakson päättyessä. Kantajat esittivät kirjalliset huomautuksensa tutkinnan kuluessa.

5 Kantajat kuuluivat otokseen valitun kolmen turkkilaisen tuottajan joukkoon, ja ne vastasivat kyselylomakkeeseen 7.7.2020 sekä lisätietopyyntöön 26.8.2020 (Erdemirin osalta), 10.9.2020 (Isdemirin osalta) ja 21.9.2020 (Ersemin osalta).

6 Kyselyvastausten etätarkastus suoritettiin 28.9.–9.10.2020.

7 Komissio antoi 6.1.2021 täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2021/9 väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta tiettyjen Turkista peräisin olevien raudasta, seostamattomasta teräksestä tai muusta seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden tuonnissa (EUVL 2021, L 3, s. 4), jolla kantajien unioniin suuntautuvaan tarkasteltavana olevan tuotteen vientiin kohdistettiin 5,4 prosentin suuruinen väliaikainen polkumyyntitulli.

8 Komissio ilmoitti 23.4.2021 kantajille lopullisista tosiasioista ja huomioista, joiden perusteella se aikoi ottaa käyttöön lopulliset polkumyyntitullit.

9 Komissio antoi 6.5.2021 kantajille tiedon täydentävistä lopullisista päätelmistä, joiden nojalla polkumyyntitullit, jotka se aikoi kohdistaa kantajiin, alennettiin 5 prosenttiin. Kantajat esittivät 10.5.2021 huomautuksensa kyseisistä päätelmistä.

10 Komissio antoi 5.7.2021 riidanalaisen asetuksen ja otti käyttöön 5 prosentin polkumyyntitullin, joka kohdistuu valittajien valmistaman tarkasteltavana olevan tuotteen tuontiin unioniin.”

Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

10 Valittajat nostivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 29.9.2021 jättämällään kannekirjelmällä kanteen riidanalaisen asetuksen kumoamiseksi.

11 Valittajat vetosivat kumoamiskanteensa tueksi neljään kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste perustui perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdan ja 10 kohdan ensimmäisen, toisen, kolmannen ja viidennen virkkeen sekä 10 kohdan j alakohdan rikkomiseen. Toinen kanneperuste perustui siihen, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa ja polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklan 4 kohtaa on rikottu ja hyvän hallinnon periaatetta loukattu, koska komissio oli kieltäytynyt tekemästä oikaisun voittojen ja tappioiden suojaamisen perusteella. Kolmannessa kanneperusteessaan valittajat väittivät, että perusasetuksen 2 artiklan 5 ja 6 kohtaa sekä 10 kohdan kolmea ensimmäistä virkettä on rikottu. Neljännen ja viimeisen kanneperusteen mukaan perusasetuksen 2 artiklan 6 kohtaa ja polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklan 2 kohdan 2 alakohtaa on rikottu.

12 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisella tuomiolla nämä neljä kanneperustetta ja siten kanteen kokonaisuudessaan.

Asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

13 Valittajat vaativat valituksellaan, että unionin tuomioistuin

– ensisijaisesti

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– kumoaa riidanalaisen asetuksen

– velvoittaa komission korvaamaan muutoksenhakumenettelystä ja asian käsittelystä unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut ja

– toissijaisesti

– palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen

– määrää, että molemmissa oikeusasteissa aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

14 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää valituksen ja

– velvoittaa valittajat korvaamaan tästä oikeudenkäynnistä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

15 Valittajat vetoavat valituksensa tueksi kahdeksaan valitusperusteeseen. Ensimmäisen valitusperuste perustuu perustelujen puutteellisuuteen ja siihen, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa on rikottu, koska valittajien ensimmäisessä oikeusasteessa esittämää väitettä, jonka mukaan kaikki numerotiedot oli esitetty samassa valuutassa eikä komission tekemä ylimääräinen valuutan muuntaminen siten ollut tarpeen. Toisen valitusperusteensa tueksi valittajat väittävät, että velvollisuus ottaa huomioon WTO:n sopimukset perusasetuksen säännöksiä tulkittaessa on lyöty laimin. Kolmannessa valitusperusteessaan valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa katsoessaan, ettei perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdassa säädetä minkäänlaisesta velvollisuudesta käyttää tiettyä vaihtokurssia. Neljännessä valitusperusteessaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut todisteet huomioon vääristyneellä tavalla, kun se on katsonut, että valittajat olivat vaatineet valuutan muuntamista kuukausittain ja hyväksyneet sen sekä itsekin muuntaneet valuutan tällä tavalla. Viidennessä valitusperusteessaan valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on asettanut kohtuuttoman näyttövelvollisuuden vaatiessaan uusien tietojen esittämistä tuotantokustannuksista Turkin liiroissa. Kuudennen valitusperusteen mukaan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa on tulkittu väärin. Seitsemännen valitusperusteen mukaan valituksenalaisen tuomion perustelut ovat puutteelliset, koska unionin yleinen tuomioistuin on jättänyt käsittelemättä osan valittajien ensimmäisessä oikeusasteessa esittämistä väitteistä. Kahdeksannessa ja viimeisessä valitusperusteessaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut väärin unionin tuomioistuimen ja unionin yleisen tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, joka koskee polkumyyntitutkinnan kohteena olevien vientiä harjoittavien tuottajien tiedonantovelvollisuutta, ja se on antanut tälle velvollisuudelle ulottuvuuden, joka uhkaa tehdä tyhjäksi komission huolellisuusvelvollisuuden ja velvollisuuden hyvään hallintoon.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

16 Valittajat väittävät ensimmäisessä kanneperusteessaan lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 45, 47–49 ja 68 kohdassa laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa, koska se on tulkinnut väärin valittajien ensimmäisessä oikeusasteessa esittämää väitettä, jonka mukaan valuutta voidaan muuntaa vain silloin, kun se on välttämätöntä, ja se on soveltanut väärin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa.

17 Valittajien mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tutkinut sitä, oliko valuutan muuntaminen yleensä tarpeen, vaikka valittajat olivat jo muuntaneet kaikki liiketoimet, joita ei ollut ilmaistu Yhdysvaltain dollareissa (USD), kyseiseen valuuttaan, joka on niiden kirjanpitovaluutta, kirjanpitokirjauksiaan varten liiketoimen ajankohtana. Unionin yleisessä tuomioistuimessa riitautettiin komission myöhemmin tekemä muuntaminen, koska muuntaminen ei ollut tarpeen tasapuolisen vertailun tekemiseksi. Kaikki hintojen vertailun kannalta tarpeelliset merkitykselliset tiedot (kotimarkkinamyynnit, vientimyynnit ja tuotantokustannukset sekä myynnin kustannuksia, hallintokuluja ja muita yleiskuluja koskevat luvut) oli esitetty Yhdysvaltain dollareina, eikä valuutan muuntaminen perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan perusteella näin ollen ollut tarpeen. Näin ollen komission suorittama toinen muuntaminen oli turha ja siksi edellä mainitun säännöksen vastainen.

18 Valittajien mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan arvioinut tämän toisen valuutan muuntamisen tarpeellisuutta niiden perusteiden valossa, jotka se oli esittänyt ja joiden mukaan komission asiana on esittää perustelut vientimyyntejä, kotimarkkinamyyntejä ja tuotantokustannuksia koskevalle valuutan muuntamiselle. Tämä laiminlyönti merkitsee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä sekä perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan virheellistä soveltamista. Kyseinen laiminlyönti koskee myös valituksenalaisen tuomion 68 kohtaa, jonka mukaan oli tarpeen muuntaa tuotantokustannukset Turkin liiroihin, koska oli katsottu tarpeelliseksi muuntaa vientihinnat ja normaaliarvo kyseiseen valuuttaan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdassa tarkoitetun tasapuolisen vertailun varmistamiseksi.

19 Komissio katsoo, että kyseinen valitusperuste on perusteeton ja tehoton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

20 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tuomion perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä unionin yleisen tuomioistuimen päättely siten, että asianosaisille selviävät ratkaisun syyt ja että unionin tuomioistuin voi tutkia ratkaisun lainmukaisuuden (tuomio 13.1.2022, Saksa – Ville de Paris ym. v. komissio, C-177/19 P–C-179/19 P, EU:C:2022:10, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 14.11.2024, LE v. komissio, C-781/22 P, EU:C:2024:960, 73 kohta).

21 Lisäksi on niin, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan mukaan oikaisu voidaan tehdä valuutan muuntamisen muodossa vientihinnan ja normaaliarvon välisen tasapuolisen vertailun varmistamiseksi.

22 Toisin kuin valittajat väittävät, nyt käsiteltävässä tapauksessa unionin yleinen tuomioistuin on arvioinut kysymystä siitä, oliko myöhempi valuutan muuntaminen, joka vastaa valittajien tarkoittamaa toista muuntamista, tarpeen. Ennen kuin unionin yleinen tuomioistuin on arvioinut valituksenalaisen tuomion 49 kohdassa kyseisen muuntamisen lainmukaisuutta, se on selvästi todennut, että valittajat olivat esittäneet kirjanpidostaan peräisin olevia tietoja Yhdysvaltain dollareihin muunnettuina. Unionin yleinen tuomioistuin on siten valituksenalaisen tuomion 44 kohdassa todennut asianosaisten kesken olevan riidatonta, että Yhdysvaltain dollari oli valittajien pääasiallinen kirjanpitovaluutta. Unionin yleinen tuomioistuin on riidanalaisen tuomion 45 kohdassa huomauttanut, että ”komissio on [valittajien] kirjanpitoraporttien perusteella muuntanut euron kautta Turkin liiroiksi yhtäältä Yhdysvaltain dollareina esitetyt tiedot eli kotimarkkinamyynnit ja vientimyynnit sekä tuotantokustannusten ja myyntien oikaisut ja toisaalta [valittajien] euroissa laskuttamat vientimyynnit”. Unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 46 kohdassa muistuttanut komission esittäneen perustelut ”näille muuntamisille” riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 127 perustelukappaleessa. Komissio on kyseisessä perustelukappaleessa huomauttanut lähinnä, että se oli ensinnäkin todennut, että valittajat olivat suorittaneet liiketoimia Yhdysvaltain dollareissa, euroissa ja Turkin liiroissa ja että valuuttojen muuntaminen oli siten suoritettava, jotta kyseessä olevat arvot voitiin esittää vertailun mahdollistavassa valuutassa. Toiseksi komissio on maininnut, ettei se ollut kiistänyt sitä, että valittajat olivat itse muuntaneet kaikki arvot dollareiksi, koska dollari oli niiden kirjanpitovaluutta. Komissio on kuitenkin pitänyt asianmukaisena käyttää asianomaisen maan valuuttaa eli Turkin liiraa normaaliarvon ja vientihinnan vertailussa.

23 Unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 47 kohdassa katsonut, että valuutan muuntaminen oli tarpeen, jotta tällainen tasapuolinen vertailu voitiin tehdä, koska kuten valittajat olivat myöntäneet, niiden vientimyynnit unionissa oli tehty euroissa ja Yhdysvaltain dollareissa, kun taas kaikki laskut kotimarkkinamyynneistä yhtä Ersemin laskua lukuun ottamatta olivat Turkin liiroissa, sillä Yhdysvaltain dollari oli tarpeen vain täydentävänä valuuttana. Lisäksi on niin, että sen jälkeen, kun lasku oli maksettu, maksu kirjattiin jossakin näistä valuutoista.

24 Unionin yleinen tuomioistuin ei näin tehdessään ole rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa. Kyseisessä säädöksessä ei näet velvoiteta komissiota ottamaan huomioon sitä valuuttaa, jota valittajat ovat ilmoittaneet käyttävänsä kirjanpidossaan. Kuten unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti todennut valituksenalaisen tuomion 48 kohdassa, jos valuutan muuntaminen osoittautuu tarpeelliseksi, perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa ei velvoiteta komissiota muuntamaan vientimyyntien valuuttaa vientiä harjoittavan tuottajan vaatimaan valuuttaan. Näin ollen se seikka, että valittajat olivat itse muuntaneet valuuttoja kirjanpitoaan varten, ei riitä osoittamaan, että komissio olisi rikkonut kyseistä säännöstä muuntaessaan sen nojalla valuutan muuhun valuuttaan kuin siihen, jota valittajat olivat käyttäneet.

25 Edellä esitetystä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin on, toisin kuin valittajat väittävät, tutkinut konkreettisesti eikä vain yleisellä tasolla sitä, oliko komission tekemä toinen muuntaminen eli valuutan muuntaminen Turkin liiroihin tarpeen kyseessä olevassa tapauksessa. Se on myös konkreettisesti tutkinut, olivatko komission esittämät todisteet niiden arviointiperusteiden mukaisia, jotka se oli esittänyt muun muassa valituksenalaisen tuomion 40, 42 ja 43 kohdassa.

26 Unionin yleinen tuomioistuin on näin tehdessään täyttänyt perusteluvelvollisuutensa eikä ole rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa.

27 Ensimmäinen valitusperuste on siten hylättävä perusteettomana.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

28 Toinen valitusperuste kohdistuu valituksenalaisen tuomion 63, 66, 67 ja 70 kohtaan. Kyseisen valitusperusteen mukaan velvollisuus ottaa huomioon WTO:n sopimukset perusasetuksen säännöksiä tulkittaessa on lyöty laimin.

29 Valittajien mukaan muun muassa 20.1.2022 annetun tuomion komissio v. Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38) 31 kohdasta ilmenee, että unionin tekemien kansainvälisten sopimusten ensisijaisuus edellyttää, että unionin johdetun oikeuden tekstejä mahdollisuuksien mukaan tulkitaan näiden sopimusten mukaisesti. Unionin yleinen tuomioistuin on kuitenkin valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa katsonut, että polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklan 2 kohdan 1 alakohdan 1 alakohta ”ei – – vaikuta siihen, miten perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdan ensimmäistä alakohtaa tulee tulkita”.

30 Kun unionin yleinen tuomioistuin on perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdan ensimmäistä alakohtaa tulkitessaan täten oikeudettomasti kieltäytynyt ottamasta huomioon polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklan 2 kohdan 1 alakohdan 1 alakohtaa, sellaisena kuin WTO:n paneelit ja muutoksenhakuelin ovat sitä tulkinneet, se on sivuuttanut rajat, jotka on asetettu tutkinnasta vastaavien viranomaisten oikeudelle olla ottamatta huomioon vientiä harjoittavan tuottajan kirjanpitoa. Komission olisi näin ollen nyt käsiteltävässä tapauksessa tullut osoittaa, että valittajien kirjanpidon huomiotta jättämiselle oli pakottava syy, ja tätä se ei tehnyt.

31 Lisäksi se, että perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdassa käytetään ilmausta ”kirjanpitomerkintöjen perusteella”, ei tarkoita sitä, että tutkinnasta vastaava viranomainen voisi vapaasti oikaista tai käsitellä kirjanpitomerkintöjä. Perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdan kolmannen alakohdan toisesta virkkeestä toki ilmenee, että tutkinnasta vastaava viranomainen voi tehdä tiettyjä oikaisuja kustannuksiin saadakseen tarkemman laskelman ja varmistaakseen sen, että kirjanpitomerkinnöistä ilmenevien kustannusten ja juuri tarkasteltavana olevan tuotteen tuotantoon ja myyntiin liittyvien kustannusten välillä on todellinen yhteys. Valittajien mukaan tämä kysymys ei kuitenkaan ollut esillä unionin yleisessä tuomioistuimessa, sillä komissio oli hyväksynyt valittajien käyttämän kustannusten kohdentamisen.

32 Unionin yleinen tuomioistuin ei siten valittajien mukaan ottanut huomioon WTO:n paneelien ja valituselimen oikeuskäytäntöä todetessaan valituksenalaisen tuomion 66 kohdassa, että ”komission ei tarvitse luottaa asianomaisen osapuolen tutkinnan aikana antamaan kirjanpitoaineistoon tekemättä minkäänlaisia tarkistuksia eikä se ole velvollinen ottaman sitä huomioon sellaisenaan”.

33 Komissio vaatii, että kyseinen valitusperuste hylätään, koska se perustuu valituksenalaisen tuomion 63 kohdan virheelliseen tulkintaan. Siltä osin kuin tämä valitusperuste kohdistuu valituksenalaisen tuomion 67 ja 70 kohtaan, se on lisäksi tehoton. Se on joka tapauksessa perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

34 On todettava, että toinen valitusperuste perustuu virheelliseen tulkintaan valituksenalaisen tuomion 63 kohdasta, jossa unionin yleinen tuomioistuin on todennut, että ”polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklan 2 kohdan 1 alakohdan 1 alakohta, johon valittajat vetoavat, on muotoilultaan lähes identtinen perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan kanssa, eikä kyseinen määräys siten vaikuta viimeksi mainitun säännöksen tulkintaan”.

35 Toisin kuin valittajat väittävät, tästä päätelmästä nimittäin ilmenee, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole kieltäytynyt ottamasta huomioon polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklan 2 kohdan 1 alakohdan 1 alakohtaa eikä WTO:n paneelien ja valituselimen merkityksellisiä ratkaisuja, vaan se on päinvastoin ottanut huomioon kyseisen määräyksen sanamuodon ja todennut, että se on lähes identtinen perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdan kanssa. Unionin yleinen tuomioistuin ei näin tehdessään ole todennut, että kyseisen sopimuksen 2 artiklan 2 kohdan 1 alakohdan 1 alakohta olisi merkityksetön sinänsä vaan että kyseisen määräyksen sanamuodosta ei ole saatavissa mitään täydentävää ohjausta perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdan kannalta, kun otetaan huomioon, että kyseiset oikeusohjeet ovat lähes identtisiä.

36 Unionin yleistä tuomioistuinta ei liioin voida moittia siitä, ettei se ole ottanut huomioon polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklan 2 kohdan 1 alakohdan 1 alakohdan tulkintaa koskevia WTO:n merkityksellisiä ratkaisuja, joihin on vedottu kannekirjelmässä. Valituksenalaisesta tuomiosta näet ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin on kyseisen tuomion 70 kohdassa todennut viitaten siihen, mitä se oli jo todennut saman tuomion 67 kohdassa, ettei komissio ollut sivuuttanut valittajien kirjanpitoa, eikä se tällöin ole kyseenalaistanut kyseisen tuomion 69 kohdassa tarkoitettua WTO:n paneelin ratkaisua, jonka mukaan komissio voi kieltäytyä ottamasta huomioon kyseessä olevan tuottajan kirjanpitoa vain, jos se osoittaa, että siihen on pakottava syy. Sitäkin suuremmalla syyllä on niin, ettei komission ollut tarvinnut osoittaa pakottavan syyn olemassaoloa.

37 Valituksenalaisesta tuomiosta ei näin ollen ilmene, että unionin yleinen tuomioistuin olisi tulkinnut perusasetuksen 2 artiklan 5 kohtaa siten, että se sallisi komission sivuuttaa vientiä harjoittavan tuottajan kirjanpidon esittämättä näyttöä pakottavasta syystä, eikä siitä liioin ilmene, että komissio olisi nyt kyseessä olevassa tapauksessa jättänyt kirjanpidon huomiotta.

38 Toinen valitusperuste, joka siis perustuu valituksenalaisen tuomion virheellisen tulkintaan, on hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste

Asianosaisten lausumat

39 Kolmannessa valitusperusteessaan valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa katsoessaan valituksenalaisen tuomion 72 kohdassa, ettei perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdassa säädetä minkäänlaisesta velvollisuudesta käyttää tiettyä vaihtokurssia.

40 Valittajat väittävät lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin on perusasetuksen 2 artiklan 5 kohtaa tulkitessaan virheellisesti katsonut, ettei ole olemassa minkäänlaista velvollisuutta käyttää tiettyä vaihtokurssia tuotantokustannuksia koskevassa valuutan muuntamisessa, vaikka yhtäältä perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa vaaditaan käyttämään liiketoimen toteuttamispäivän vaihtokurssia ja toisaalta unionin yleinen tuomioistuin oli jo todennut, että kyseistä säännöstä sovelletaan tuotantokustannusten muuntamiseen.

41 Komissio vaatii, että kolmas valitusperuste jätetään tutkimatta yhtäältä, koska valittajat eivät ole esittäneet riittävän tarkasti väitettä, johon niiden on tarkoitus perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaan viitaten vedota, ja toisaalta, koska valittajat esittävät uuden perusteen ja muuttavat oikeudenkäynnin kohdetta siitä, mikä se oli unionin yleisessä tuomioistuimessa, kun ne vetoavat ensimmäistä kertaa unionin tuomioistuimessa viimeksi mainittuun säännökseen tukeakseen väitettään, jonka mukaan kuukausittaisten vaihtokurssien käyttäminen on perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdan vastaista.

42 Komissio väittää lisäksi, että kyseinen valitusperuste on tehoton, kun otetaan huomioon unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa esittämä päätelmä, jota valittajat eivät riitauta. Kyseinen valitusperuste on joka tapauksessa hylättävä perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

43 SEUT 256 artiklan 1 kohdan toisesta alakohdasta, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta sekä unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 168 artiklan 1 kohdan d alakohdasta ja 169 artiklan 2 kohdasta seuraa, että valituskirjelmässä on valituksen tai asianomaisen valitusperusteen tutkimatta jättämisen uhalla ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin valituksenalaisen tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi (tuomio 18.12.2025, Hamoudi v. Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

44 Lisäksi on niin, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin tuomioistuin on muutoksenhakumenettelyssä toimivaltainen arvioimaan ainoastaan sitä oikeudellista ratkaisua, joka on tehty ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyistä perusteista ja argumenteista. Asianosainen ei siis voi esittää ensimmäisen kerran unionin tuomioistuimessa perustetta, jota se ei ole esittänyt unionin yleisessä tuomioistuimessa, koska tämä merkitsisi sitä, että sillä olisi oikeus laajentaa unionin tuomioistuimessa, jonka toimivaltaa muutoksenhaun yhteydessä on rajoitettu, kannettaan unionin yleisessä tuomioistuimessa käsiteltyyn asiaan nähden. Valittajalla on kuitenkin oikeus vedota valituksessaan unionin tuomioistuimessa perusteisiin ja argumentteihin, jotka perustuvat valituksenalaiseen tuomioon itseensä ja joilla pyritään arvostelemaan oikeudellisesti sen oikeellisuutta (tuomio 6.10.2021, Sigma Alimentos Exterior v. komissio, C-50/19 P, EU:C:2021:792, 38–39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

45 Nyt käsiteltävässä asiassa esitetyn kolmannen valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksistä on todettava yhtäältä, että siinä täsmennetään yksiselitteisesti väitetty virhe eikä se siten ole epätäsmällinen toisin kuin komissio väittää. Valittajat ovat nimittäin ilmoittaneet valituksenalaisen tuomion riitautetun kohdan eli 72 kohdan ja todenneet, että unionin yleinen tuomioistuin on niiden mielestä tehnyt virheen, kun se on katsonut, että perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdassa ei säädetä minkäänlaisesta velvollisuudesta käyttää tiettyä vaihtokurssia,

vaikka se on valituksenalaisen tuomion 40 kohdassa todennut, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa sovelletaan valuutan muuntamiseen tuotantokustannusten osalta, mihin liittyy velvollisuus käyttää myyntipäivän vaihtokurssia.

46 Toisaalta kantajat olivat unionin yleiseen tuomioistuimeen jättämässään kannekirjelmässä esittäneet, että kuukausikohtaisen vaihtokurssin käyttäminen perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa tarkoitetun kaltaisen päiväkohtaisen vaihtokurssin, jota valittajat käyttivät kirjanpidossaan, sijaan rikkoi perusasetuksen 2 artiklan 5 kohtaa. Siltä osin kuin valittajat kolmannella valitusperusteellaan moittivat unionin yleistä tuomioistuinta lähinnä siitä, että se on hylännyt kyseisen heidän sille esittämän väitteen, ei näin ollen voida katsoa, että tällä valitusperusteella muutettaisiin unionin yleisessä tuomioistuimessa käsitellyn oikeusriidan kohdetta.

47 Edellä esitetystä seuraa, että kolmas valitusperuste on otettava tutkittavaksi.

48 Toisin kuin komissio väittää on lisäksi niin, että valituksenalaisen tuomion 67 kohta ei sisällä riittäviä perusteluja unionin yleisen tuomioistuimen päätelmälle, jonka mukaan komissio saattoi käyttää kuukausittaista vaihtokurssia, kun se muunsi valuuttoja todentaessaan valittajien tuotantokustannuksia.

49 Kolmannen valitusperusteen oikeellisuuden osalta on muistutettava, että perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan mukaan samankaltaisen tuotteen normaaliarvo voidaan erityisissä tilanteissa laskea alkuperämaan tuotantokustannusten perusteella lisättynä kohtuullisella määrällä myynti-, hallinto- ja muita yleiskustannuksia sekä voittoa.

50 Lisäksi perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdassa täsmennetään muun ohella, että kustannukset lasketaan tavallisesti tutkinnan kohteena olevan osapuolen kirjanpitomerkintöjen perusteella sillä edellytyksellä, että nämä merkinnät on tehty kyseisessä maassa yleisesti hyväksyttyjen kirjanpitoperiaatteiden mukaisesti ja ne antavat kohtuullisen hyvän käsityksen kyseisen tuotteen valmistukseen ja myyntiin liittyvistä kustannuksista. Jos näin ei ole, näitä kustannuksia oikaistaan tai ne määritetään saman maan muiden tuottajien tai viejien kustannusten perusteella tai, jos tällaisia tietoja ei ole saatavilla tai niitä ei voida käyttää, mitä tahansa muuta hyväksyttävää perustetta käyttäen.

51 Viimeksi mainitussa säännöksessä ei kuitenkaan viitata lainkaan näiden tietyssä valuutassa ilmaistujen huomioon otettavien kustannusten muuntamiseen eikä siten varsinkaan siihen, minkälaista vaihtokurssia tässä muuntamisessa olisi käytettävä.

52 Unionin yleinen tuomioistuin ei näin ollen ole tehnyt virhettä todetessaan, ettei perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdassa säädetä minkäänlaisesta velvollisuudesta käyttää tietynlaista vaihtokurssia.

53 Tätä päätelmää ei horjuta se seikka, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa säädetään, että vientihinnan ja normaaliarvon välillä on tehtävä tasapuolinen vertailu ja että tämä vertailu voi edellyttää valuutan muuntamista, jossa on lähtökohtaisesti käytettävä myyntipäivän vaihtokurssia, paitsi jos ulkomaanvaluutan myynti termiinimarkkinoilla kytkeytyy suoraan kyseiseen vientinä tapahtuvaan myyntiin, jolloin on käytettävä termiinikaupan vaihtokursseja.

54 Viimeksi mainitun säännöksen sanamuodosta näet ilmenee selvästi, että siinä käytetyllä ilmaisulla ”myyntipäivän vaihtokurssi” viitataan myyntihintoihin eikä niihin kustannuksiin, jotka otetaan huomioon normaaliarvoa laskettaessa.

55 Tämä tulkinta on yhdenmukainen perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa vastaavan polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 1 alakohdan tulkinnan kanssa, joka ilmenee asiassa Yhdysvallat – Koreasta peräisin olevia ruostumattomasta teräksestä valmistettuja rullalla olevia levyä ja ruostumattomasta teräksestä valmistettuja levyjä ja nauhoja koskevat polkumyyntitoimenpiteet (Yhdysvallat – Ruostumaton teräs) (WT/DS 179/R) 22.12.2000 annetusta WTO:n paneelin raportista, johon valittajat vetoavat ja joka koski muun muassa sitä, oliko hintojen valuuttoja muunnettu kyseisen 2 artiklan 4 kohdan 1 alakohdan vastaisesti tasapuolisen vertailun tekemiseksi.

56 Tältä osin on todettava, että kyseinen polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 1 alakohdan tulkinta, joka ilmenee raportin 6.9 ja 6.41 kohdasta, koskee yksinomaan polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 1 alakohdan ensimmäisen virkkeen alkuosassa ilmaistua sääntöä, jonka mukaan valuutta tulee muuntaa vain silloin, kun tasapuolinen vertailu sitä edellyttää. Kyseisessä raportissa ei sitä vastoin lainkaan käsitellä kyseisessä ensimmäisessä virkkeessä olevien muiden määräysten, jotka koskevat tasapuolista vertailua varten tehtävään valuutan muuntamiseen sovellettavan vaihtokurssin määrittämistä, soveltamista tuotantokustannuksiin.

57 Edellä esitetystä seuraa, että kolmas valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Neljäs valitusperuste

Asianosaisten lausumat

58 Neljännessä valitusperusteessaan valittajat väittävät, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole pätevästi voinut valituksenalaisen tuomion 73 kohdassa katsoa ensinnäkään, että valittajat olivat vaatineet ja hyväksyneet sen, että komissio käyttää kuukausittaista vaihtokurssia sekä myyntien että kustannusten osalta, eikä toiseksi, että valittajat olivat itse antaneet komissiolle luettelon kotimarkkinamyynneistä, jotka oli tehty Yhdysvaltain dollareissa ja muunnettu Turkin liiroiksi kuukausittaisia vaihtokursseja käyttäen. Unionin yleinen tuomioistuin on kyseisessä päätelmässä ottanut sen harkittavaksi esitetyt todisteet huomioon vääristyneellä tavalla.

59 Valittajat väittävät tältä osin lähinnä, että riitautettuaan alustavassa vaiheessa komission tekemän valuutan muuntamisen ne ovat vaatineet johdonmukaista vaihtokurssin tyypin käyttämistä tuotanto- ja myyntikustannusten valuutan muuntamiseen. Sen jälkeen, kun komissio oli lopullisen ilmoittamisen vaiheessa muuttanut käytettyjä vaihtokursseja, valittajat olivat tosiaan suhtautuneet myönteisesti samantyyppisen vaihtokurssin eli kuukausittaisen vaihtokurssin johdonmukaiseen käyttämiseen, mutta vain siltä osin kuin sillä poistettiin kaikkein vakavimmat vääristymät, jotka olivat aiheutuneet edellä mainitun menetelmän käyttämisestä polkumyyntimarginaalin laskemiseen, ja ne huomauttivat samalla lähinnä, että komission käyttämät Turkin liiroissa olevat kustannukset eivät heijastaneet Erdemirin ja Isdemirin kirjanpidosta ilmeneviä tuotantokustannuksia.

60 Valittajien mukaan niiden lopullisen ilmoittamisen vaiheen jälkeen toimittamista huomautuksista ilmenee, etteivät ne olleet vaatineet kuukausittaisen vaihtokurssin käyttämistä vaan ne olivat vain suhtautuneet myönteisesti tuollaisen vaihtokurssin käyttämiseen sikäli kuin se oli johdonmukaista komission edeltävästi käyttämään menetelmään nähden ja että ne olivat sen jälkeen pysyttäneet

väitteensä, jonka mukaan kuukausittaisen vaihtokurssin käyttäminen päivittäisen vaihtokurssin sijaan oli perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdan vastaista. Unionin yleinen tuomioistuin on siten ottanut asiakirja-aineistossa olevat todisteet huomioon vääristyneellä tavalla.

61 Vastaavasti valituksenalaisen tuomion 73 kohdassa esitetty toteamus, jonka mukaan valittajat olivat antaneet luettelon tiedoista, jotka koskivat kotimarkkinamyyntejä, jotka oli muunnettu kuukausittaista vaihtokurssia käyttäen, ja vihjaus, jonka mukaan valittajat olivat täten suostuneet kuukausittaisen vaihtokurssin käyttämiseen, merkitsee myös todisteiden huomioon ottamista vääristyneellä tavalla. Kyseinen luettelo annettiin näet yksinomaan komission nimenomaisesta pyynnöstä kyselyvastausten etätarkastuksessa, jotta vältettäisiin se, että komissio perustaisi päätelmänsä perusasetuksen 18 artiklan nojalla käytettävissä oleviin tietoihin sillä perusteella, ettei pyydettyjä tietoja ollut annettu.

62 Komissio katsoo, että neljäs valitusperuste on hylättävä tehottomana tai ainakin perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

63 On palautettava mieleen, että todisteiden huomioon ottamisesta vääristyneellä tavalla on kyse etenkin silloin, kun unionin yleinen tuomioistuin on selvästi ylittänyt kyseisten todisteiden kohtuullisen arvioinnin rajat. Vääristyneellä tavalla huomioon ottamisen on ilmettävä asiakirjoista selvästi ilman, että on tarpeen ryhtyä uudelleen arvioimaan tosiseikkoja ja todisteita. Tältä osin ei riitä, että osoitetaan, että asiakirjaa voidaan tulkita eri tavalla kuin unionin yleinen tuomioistuin on sitä tulkinnut (ks. vastaavasti tuomio 16.2.2023, komissio v. Italia ja Espanja, C-635/20 P, EU:C:2023:98, 127 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

64 Nyt kyseessä olevassa tapauksessa unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 73 kohdassa todennut, että ”tutkinnan aikana valittajat nimenomaisesti vaativat komissiota käyttämään samaa lähestymistapaa myyntien ja kustannusten vaihtokurssien osalta ja käyttämään kuukausittaista vaihtokurssia. Sen jälkeen hallinnollisen menettelyn aikana valittajat suhtautuivat myönteisesti komission lähestymistapaan, jossa vaihtokurssit yhdenmukaistettiin käyttämällä kuukausittaista vaihtokurssia. Valittajien komissiolle esittämässä ’liiketoimikohtaisessa’ luettelossa kotimarkkinamyynneistä valittajat lisäksi itse käyttivät kuukausittaista keskivaihtokurssia muuntaakseen [Yhdysvaltain dollarit Turkin liiroiksi]”.

65 On todettava, etteivät valittajat ole osoittaneet, että asiakirja-aineistossa olevista todisteista ilmenisi selvästi, että valittajat olivat vaatineet päivittäisen vaihtokurssin käyttämistä kuukausittaisen vaihtokurssin asemesta.

66 Vaikka valittajien lopulliseen ilmoittamiseen antamista huomautuksista ilmenee niiden katsoneen, etteivät komission käyttämät tuotantokustannukset heijastaneet Erdemirin ja Isdemirin kirjanpidon mukaisia tuotantokustannuksia, näistä huomautuksista ei nimittäin nimenomaisesti käy ilmi, että tämä väitetty ristiriita johtuisi siitä, ettei päivittäistä vaihtokurssia käytetty.

67 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 73 kohdan viimeisessä virkkeessä todennut, että valittajat olivat antaneet luettelon tiedoista, jotka koskivat kuukausittaisen vaihtokurssin perusteella muunnettuja kotimarkkinamyyntejä, mitä valittajat eivät valituksessaan kiistä.

68 Näin ollen ei voida katsoa, että unionin yleinen tuomioistuin olisi valituksenalaisen tuomion 73 kohdassa ylittänyt näiden huomautusten kohtuullisen arvioinnin rajat tai ottanut sen arvioitavaksi saatetut todisteet huomioon vääristyneellä tavalla.

69 Neljäs valitusperuste on siten hylättävä perusteettomana.

Viides valitusperuste

Asianosaisten lausumat

70 Viidennessä valitusperusteessaan valittajat arvostelevat valituksenalaisen tuomion 74 kohtaa ja moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on asettanut niille kohtuuttoman näyttövelvollisuuden vaatiessaan uusien tietojen esittämistä tuotantokustannuksista Turkin liiroissa.

71 Valittajat viittaavat 21.2.2024 annettuun tuomioon Sinopec Chongqing SVW Chemical ym. v. komissio (T-762/20, EU:T:2024:113, 129 kohta), jonka mukaan unionin toimielinten on muun muassa hyvän hallinnon periaatteen nojalla ilmoitettava oikaisun tekemistä vaativalle asianosaiselle, mitä tietoja oikaisun tekeminen edellyttää, eivätkä ne saa asettaa tälle kohtuutonta näyttövelvollisuutta, ja väittävät, että kun otetaan huomioon lopullisen ilmoittamisen vaiheessa niille huomautusten esittämiseksi asetettu ainoastaan 10 päivän pituinen määräaika, niiden oli lähes mahdotonta ilmoittaa päivittäisen vaihtokurssin perusteella Turkin liiroiksi muunnetut uudet tuotantokustannukset. Unionin yleinen tuomioistuin on joka tapauksessa valituksenalaisen tuomion 114 kohdassa huomauttanut, että koska todentamisen (tai etätarkastuksen) jälkeen toimitettua uutta luetteloa ei olisi voitu ottaa huomioon, ei ole selvää, mitä etua tällaisen luettelon toimittamisesta olisi ollut.

72 Komissio katsoo, että viides valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska valittajat kyseenalaistavat lähinnä unionin yleisen tuomioistuimen suorittaman tosiseikkojen arvioinnin. Unionin yleinen tuomioistuin on nimittäin katsonut yksinomaiseen toimivaltaan kuuluvan arviointinsa puitteissa, että valittajilla oli ollut riittävästi aikaa esittää omat Turkin liiroiksi muunnetut tietonsa myynneistä ja tuotantokustannuksista käyttäen omanlaistaan vaihtokurssia. Valittajat eivät ole tältä osin vedonneet tosiseikojen huomioon ottamiseen vääristyneellä tavalla. Väitettä, jonka mukaan liiallisen näyttövelvollisuuden asettamisella on loukattu hyvän hallinnon periaatetta, ei myöskään ole esitetty unionin yleisessä tuomioistuimessa, joten kyseinen väite ei ole merkityksellinen. Toisin kuin valittajat väittävät, niillä on joka tapauksessa ollut yli kymmenen päivää aikaa esittää edellä mainitut tiedot, mitä ne eivät myöskään kiistä. Kyseinen kanneperuste on siksi hylättävä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

73 On muistutettava, että unionin tuomioistuimella ei vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ole toimivaltaa määrittää asian tosiseikastoa eikä lähtökohtaisesti myöskään arvioida niitä todisteita, joihin unionin yleinen tuomioistuin on asian tosiseikastoa määrittäessään tukeutunut. Silloin, kun nämä todisteet on saatu asianmukaisesti ja todistustaakkaa sekä asian selvittämistä koskevia yleisiä oikeusperiaatteita ja menettelysääntöjä on noudatettu, ainoastaan unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida sille esitetyn selvityksen näyttöarvoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että unionin yleiselle tuomioistuimelle esitetyt todisteet on otettu huomioon

vääristyneellä tavalla, tämä arviointi ei näin ollen ole oikeuskysymys, joka sinänsä voitaisiin saattaa unionin tuomioistuimen tutkittavaksi. Näyttöön sovellettavien sääntöjen väitetty rikkominen on kuitenkin oikeuskysymys, joka voidaan tutkia muutoksenhakuvaiheessa (tuomio 26.1.2017, Maxcom v. City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P ja C-260/15 P, EU:C:2017:62, 52 ja 53 kohta).

74 Unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa todennut, että ”komission kanssa käytyjen keskustelujen ja etenkin sen ilmoituksen jälkeen, jolla komissio kertoi aikomuksestaan muuntaa Turkin liiroiksi kantajien antamat myyntejä ja tuotantokustannuksia koskevat tiedot, kantajilla oli mahdollisuus antaa tieto siitä, miten ne itse muuntavat kyseiset luvut Turkin liiroiksi käyttäen tilanteen mukaan päivittäistä vaihtokurssia, ja tätä ne eivät ole tehneet”.

75 Unionin yleinen tuomioistuin ei, toisin kuin valittajat väittävät, täten ole asettanut valittajille minkäänlaista näyttövelvollisuutta katsoessaan, että niiden asiana oli ollut antaa komissiolle tieto siitä, miten ne itse muuntavat Turkin liiroiksi myynti- ja tuotantokustannusluvut, vaan se on ainoastaan todennut yksinomaiseen toimivaltaansa kuuluvan tosiseikkojen – joiden huomioon ottamisesta vääristyneellä tavalla valittajat eivät ole esittäneet väitettä – arvioinnin puitteissa, että kun otetaan huomioon ajankohta, jona ne saivat tiedon komission aikomuksesta itse muuntaa kyseiset tiedot Turkin liiroiksi, niillä oli ollut mahdollisuus ja riittävästi aikaa ilmoittaa omat asiaa koskevat lukunsa, minkä ne kuitenkin jättivät tekemättä. Unionin yleinen tuomioistuin on täten ainoastaan todennut valittajien jättäneen ilmoittamatta komissiolle, miten ne itse muuntavat kyseiset tiedot, ja tämän se on maininnut seikkana, joka tukee valituksenalaisen tuomion 73 kohdassa esitettyä päättelyä, jolla perustellaan tuomion 75 kohdassa esitettyä päätelmää, jonka mukaan komissio oli voinut käyttää kuukausittaista vaihtokurssia kyseisissä muuntamisissa eikä se siten ollut rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 5 kohtaa.

76 Koska viides valitusperuste perustuu valituksenalaisen tuomion virheellisen tulkintaan, se on hylättävä perusteettomana.

Kuudes valitusperuste

Asianosaisten lausumat

77 Kuudennessa valitusperusteessaan, jossa moititaan valituksenalaisen tuomion 85–87 ja 91–94 kohtaa, valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa, koska se on keskittynyt suojaussopimuksen kattamiin valuuttoihin eikä tässä sopimuksessa määrättyyn päivämäärään, jonka perusteella vaihtokurssi määräytyy.

78 Valittajien mukaan kyseisessä säännöksessä korostetaan vaihtokurssin päivämäärää riippumatta valuutoista, joiden vaihtokurssit suojaussopimuksessa vahvistetaan. Tämä ilmenee kaikissa kyseisen säännöksen virkkeissä toistetusta viittauksesta myyntipäivään. Lisäksi on taloudellisesti loogista viitata kyseiseen päivämäärään suojaussopimuksen kattamien valuuttojen sijasta, kun otetaan huomioon, että eri valuuttojen väliset vaihtokurssit ovat yhteydessä toisiinsa.

79 Valittajat katsovat siten, että jos omaksutaan kanta, jonka mukaan suojaustoimet voidaan ottaa huomioon vain silloin, kun kyseessä oleva toimi koskee laskun valuuttaa ja komission muuntamisessa käyttämää valuuttaa, komission olisi liian helppoa kiertää perusasetuksen

2 artiklan 10 kohdan j alakohdan ensimmäisessä virkkeessä säädettyä velvollisuutta. Komissio voisi näet muuntaa euroissa tai muissa valuutoissa tehdyt liiketoimet muuhun valuuttaan, jotta sen ei tarvitsisi ottaa huomioon euron ja Turkin liiran välistä valuutanvaihtoa koskevia suojaustoimia. Kyseisen säännöksen tulkinnan ei tule antaa komissiolle mahdollisuutta riistää säännökseltä sen tehokasta vaikutusta.

80 Komissio katsoo, että kuudes valitusperuste on hylättävä tehottomana, koska valittajat eivät riitauta valituksenalaisen tuomion 82 kohtaa. Kyseinen valitusperuste on joka tapauksessa perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

81 Ensinnäkin on todettava, että komissio on väärässä pitäessään kuudetta valitusperustetta tehottomana sillä perusteella, että valittajat eivät ole riitauttaneet valituksenalaisen tuomion 82 kohtaa. Kyseisessä kohdassa nimittäin vain selostetaan riidanalaisen asetuksen 98 perustelukappale, eikä unionin yleinen tuomioistuin kyseisessä kohdassa arvioi mainitun kappaleen oikeellisuutta, joten perustelukappaleen riitauttamatta jättäminen ei tee kyseessä olevasta valitusperusteesta tehotonta.

82 Tämän valitusperusteen oikeellisuudesta on toiseksi todettava, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 85–87 ja 91–94 kohdassa vahvistanut komission riidanalaisessa asetuksessa noudattaman lähestymistavan, jonka mukaan valittajien tekemät suojaussopimukset eivät olleet merkityksellisiä sen valuuttojen muuntamisen kannalta, jonka komissio suoritti varmistaakseen vientihinnan ja normaaliarvon välisen tasapuolisen vertailun perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukaisesti.

83 Unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 85 kohdassa erityisesti todennut, että Yhdysvaltain dollareissa tehtyjä liiketoimia ei ollut suojattu vaan ainoastaan euroissa tehdyt liiketoimet oli suojattu ja että komission oli tullut muuntaa valittajien euroissa tekemät vientimyynnit, jotta niitä voitiin tasapuolisesti vertailla kotimarkkinamyyntien kanssa, ja tämän muuntamisen komissio oli tehnyt suoraan Turkin liiroiksi muuntamatta kyseisiä myyntejä ensin Yhdysvaltain dollareiksi toisin kuin valittajat väittivät. Unionin yleinen tuomioistuin on lisäksi katsonut, että koska kyseessä olevissa suojaussopimuksissa määrätään suojauksesta Yhdysvaltain dollareissa sopimalla euron ja Yhdysvaltain dollarin välisestä vaihtokurssista, tämä muuntaminen ei liittynyt komission tekemään valuutan muuntamiseen eli eurojen muuntamiseen Turkin liiroiksi. Unionin yleinen tuomioistuin on siten hylännyt valittajien väitteen, jonka mukaan komission olisi tullut käyttää suojaussopimusten mukaista vaihtokurssia.

84 Valittajat katsovat, että tämä päättely perustuu perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan virheellisen tulkintaan, sillä tässä tulkinnassa keskitytään niihin valuuttoihin, joita suojaussopimus koskee, eikä sopimuksessa määrättyyn päivämäärään, jonka perusteella vaihtokurssi määräytyy ja jota mainittu säännös kuitenkin koskee, ja sillä haitataan kyseisen säännöksen tehokasta vaikutusta.

85 Tältä osin on aluksi palautettava mieleen, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan mukaan vientihinnan ja normaaliarvon välillä on tehtävä tasapuolinen vertailu. Vertailu on tehtävä kaupan samassa portaassa ja mahdollisimman samanaikaisten myyntien suhteen ja ottaen asianmukaisesti huomioon muut mahdolliset hintojen vertailuun vaikuttavat erot. Elleivät

muodostettu normaaliarvo ja vientihinta ole verrattavissa, kussakin tapauksessa on asianmukaisesti otettava huomioon, oikaisujen muodossa, tapauksen tosiseikat tutkien, hintoihin ja siten niiden vertailukelpoisuuteen vaikuttavat väitetyt ja osoitetut eroavuudet.

86 Niihin tekijöihin, joiden perusteella oikaisuja voidaan tehdä, kuuluu perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan mukaan valuutan muuntaminen. Kyseisessä säännöksessä säädetään, että jos hintojen vertailu vaatii valuutan muuntamista, muuntamisessa on käytettävä myyntipäivän vaihtokurssia, paitsi jos ulkomaanvaluutan myynti termiinimarkkinoilla kytkeytyy suoraan kyseiseen vientinä tapahtuvaan myyntiin, jolloin on käytettävä termiinikaupan vaihtokursseja. Kyseisessä säännöksessä täsmennetään edelleen, että myyntipäivän on tavallisesti oltava laskun päivämäärä, mutta voidaan käyttää myös sopimuksen tai tilauksen päivämäärää tai tilauksen vahvistamispäivämäärää, jos se on aiheellisempi olennaisten kauppaehtojen määrittämiseksi. Vaihtokurssien vaihteluja ei oteta huomioon, ja viejillä on 60 päivää tutkimusajanjakson aikana vaihtokursseissa tapahtuneiden pitkän aikavälin muutosten huomioon ottamiseksi.

87 Näin ollen on niin, että jos valuutan muuntaminen on tarpeen, jotta vientihintaa ja normaaliarvoa voidaan vertailla tasapuolisesti, perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa täsmennetään, millä tavalla valuutan muuntamiseen sovellettava vaihtokurssi tulee määrittää. Kyseisen vaihtokurssin on vastattava myyntipäivän vaihtokurssia, paitsi jos vaihtokurssista on sovittu kyseiseen vientinä tapahtuvaan myyntiin suoraan kytkeytyvässä termiinikaupassa, joka on otettava huomioon vertailussa normaaliarvon kanssa. Kyseisen säännöksen sanamuodosta nimittäin ilmenee, että jos ulkomaanvaluutan myynti termiinimarkkinoilla kytkeytyy suoraan kyseiseen vientinä tapahtuvaan myyntiin, on käytettävä termiinikaupan vaihtokursseja. Kyseisessä säännöksessä täsmennetään edelleen, miten myyntipäivä on määritettävä silloin, kun se on otettava huomioon, ja siinä todetaan, ettei vaihtokurssien vaihteluja oteta huomioon.

88 On edelleen huomautettava, ettei perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa anneta mitään viitteitä valuutasta, johon muuntaminen on tehtävä, kun valuutan muuntamista edellytetään vientihinnan ja normaaliarvon välisen tasapuolisen vertailun tekemiseksi. Tästä seuraa, että jos tasapuolisen vertailun tekeminen edellyttää valuutan muuntamista, komissiolla on harkintavaltaa määrittäessään, mihin valuuttaan kyseessä olevat hinnat on muunnettava. Tämän harkintavallan käyttämisen lainmukaisuuden tutkimisen tuomioistuimessa on näin ollen rajoituttava sen tarkistamiseen, että menettelysääntöjä on noudatettu, että riitautetun valuutan valinnan perustaksi hyväksytyt tosiseikat ovat aineellisesti paikkansapitäviä, että näitä tosiseikkoja arvioitaessa ei ole tehty ilmeistä virhettä ja että harkintavaltaa ei ole käytetty väärin (ks. vastaavasti tuomio 28.11.2024, Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics ja Jushi Egypt for Fiberglass Industry v. komissio, C-269/23 P ja C-272/23 P, EU:C:2024:984, 125 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

89 Kuten unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti todennut valituksenalaisen tuomion 84 kohdassa, on lopuksi niin, että suojaussopimuksella voidaan sopimuksen tekohetkellä lyödä lukkoon vaihtokurssi, jota on sovellettava rahamääräiseen liiketoimeen, joka toteutuu myöhempänä ajankohtana, ja siten pienentää taloudellista riskiä, joka kohdistuu sopimuspuoleen vaihtokurssien epäedullisten vaihtelujen takia.

90 Suojaussopimuksessa vahvistetaan siten perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa tarkoitetun termiinikaupan vaihtokurssi.

91 Koska kyseisessä säännöksessä täsmennetään tämän tuomion 87 ja 88 kohdasta ilmenevin tavoin se, millä tavalla valuutan muuntamiseen sovellettava vaihtokurssi määritetään vientihinnan ja normaaliarvon välisen vertailun tekemiseksi, mutta siinä ei anneta mitään viitteitä valuutasta, johon kyseinen muuntaminen on tehtävä, komissiolta ei voida kyseisen säännöksen nojalla edellyttää, että se ottaa huomioon kyseessä olevassa suojaussopimuksessa käytetyt valuutat kyseisen vertailun tekemiseksi, eikä siten myöskään sitä, että se soveltaa kyseisessä sopimuksessa vahvistettua vaihtokurssia, yksinomaan sillä perusteella, että sopimus kytkeytyy suoraan kyseessä olevaan vientimyyntiin.

92 Jotta komissio olisi velvollinen ottamaan huomioon suojaussopimuksessa vahvistetun vaihtokurssin, välttämätöntä on paitsi se, että kyseinen sopimus kytkeytyy suoraan kyseessä olevaan vientimyyntiin, myös se, että sopimuksessa tarkoitettu valuutta on se valuutta, johon komissio katsoo aiheelliseksi muuntaa hinnat mahdollistaakseen vientihinnan ja normaaliarvon välisen tasapuolisen vertailun. Se seikka, että suojaussopimus liittyy suoraan kyseessä olevaan vientimyyntiin, ei kuitenkaan anna mitään viitteitä siitä, onko valuutta, jonka vaihtokurssi vahvistetaan kyseisessä suojaussopimuksessa, se valuutta, johon vientihinta ja normaaliarvo on muunnettava, jotta voidaan varmistaa niiden välinen tasapuolinen vertailu perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan ensimmäinen virkkeen mukaisesti.

93 Toisin kuin valittajat väittävät, siitä seikasta, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa keskitytään siihen päivään, jonka vaihtokurssia käytetään, riippumatta valuutoista, joiden vaihtokurssit sopimuksessa vahvistetaan, ei näin ollen seuraa, että jos vientiä harjoittava tuottaja on tehnyt suojaussopimuksen, komissio on välttämättä velvollinen suorittamaan valuutan muuntamisen niiden valuuttojen perusteella, joita suojaussopimus koskee, jotta se voi varmistaa vientihinnan ja normaaliarvon välisen tasapuolisen vertailun.

94 Valittajat ovat väärässä myös väittäessään, että jos komission olisi otettava huomioon suojaussopimus vain silloin, kun liiketoimi koskee laskun valuuttaa ja muuntamiseen käytettävää valuuttaa, joita komissio on käyttänyt, komission sallittaisiin kiertää perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa säädettyä velvollisuutta. Kuten tämän tuomion 91 ja 92 kohdassa todetaan, kyseinen velvollisuus koskee näet yksinomaan sitä tapaa, jolla tasapuolisen vertailun varmistamiseksi sovellettava vaihtokurssi on määritettävä, eikä muunnettavien valuuttojen valintaa.

95 Toisin kuin valittajat niin ikään väittävät, kyseessä olevasta perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan tulkinnasta ei liioin seuraa, että komissio voisi poistaa mainitulta velvollisuudelta sen tehokkaan vaikutuksen. Kun komissio katsoo, että vientimyyntien hinnat on muunnettava muuhun valuuttaan kuin näihin myynteihin suoraan liittyvän suojaussopimuksen mukaiseen valuuttaan, komissio on nimittäin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan nojalla edelleen lähtökohtaisesti velvollinen käyttämään myyntipäivän vaihtokurssia.

96 Vielä oleellisempaa on se, että kun komissio valitsee valuutan, johon sen näkemyksen mukaan kyseessä olevat hinnat on muunnettava, sen on perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan ensimmäiseen virkkeeseen perustuvan periaatteellisen velvollisuuden nojalla varmistettava, että tämä valinta mahdollistaa vientihinnan ja normaaliarvon välisen tasapuolisen vertailun varmistamisen. Kyseinen valinta, joka kuuluu komission harkintavaltaan sen arvioitavana olevien taloudellisten ja poliittisten tilanteiden monitahoisuuden takia, voidaan kuitenkin saattaa unionin tuomioistuinten tutkittavaksi, kuten tämän tuomion 88 kohdasta ilmenee.

97 Edellä esitetty huomioon ottaen on katsottava, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole tulkinnut perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa väärin, kun se todettuaan, että valittajien tekemissä suojaussopimuksissa vahvistettiin euron ja Yhdysvaltain dollarin välinen vaihtokurssi, on katsonut, ettei kyseinen vaihtokurssi ollut merkityksellinen komission suoritettavana olevan vientimyyntien hintojen muuntamisen kannalta, joka oli siis tehtävä euroista Turkin liiroihin.

98 Kuudes valitusperuste on siten hylättävä perusteettomana.

Kahdeksas valitusperuste

Asianosaisten lausumat

99 Kahdeksannessa valitusperusteessaan, jossa arvostellaan valituksenalaisen tuomion 108–117 kohtaa, valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on virheellisesti johtanut kyseisissä kohdissa mainitusta perusasetuksen 18 artiklan soveltamista koskevasta unionin tuomioistuimen ja unionin yleisen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä tutkinnan kohteen olevien vientiä harjoittavien tuottajien tiedonantovelvollisuuden, jonka mukaan näiden on annettava komissiolle menettelyn alusta lähtien mahdollisuuksiensa mukaan kaikki selvitykset, jotka ovat tarpeen, jotta niiden esittämät tiedot voidaan ymmärtää oikein, välttääkseen riskin siitä, että ne haittaavat polkumyynnin vastaisen menettelyn moitteetonta kulkua, ja jotta komissio voi suorittaa tarvittavat todentamiset oikea-aikaisesti. Valittajat katsovat ensinnäkin, ettei tätä perusasetuksen 18 artiklaa koskevaa oikeuskäytäntöä, joka koskee yhteistyöstä kieltäytymistä, voida soveltaa nyt kyseessä olevaan tapaukseen, sillä valittajat ovat tehneet yhteistyötä polkumyynnin vastaisessa menettelyssä. Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin on antanut kyseiselle tiedonantovelvollisuudelle liian suuren laajuuden, kun se on sallinut sen, ettei komissio ota huomioon tiettyjä tietoja pitäessään niitä epäselvinä, edellyttämättä komissiolta, että se pyrkii selventämään näitä tietoja käyttäen valtuuksiaan vaatia vientiä harjoittavilta tuottajilta lisätietoja. Perusasetuksen 18 artiklan 3 kohdassa mahdollistetaan tietty joustavuus, sillä siinä säädetään, ettei komissio voi automaattisesti jättää huomiotta tietoja, jotka ”eivät kaikissa suhteissa ole parhaita mahdollisia”. Kolmanneksi on niin, että tällaisen velvollisuuden asettaminen vientiä harjoittaville tuottajille näin ollen uhkaa tehdä tyhjäksi komission huolellisuusvelvollisuuden ja hyvää hallintoa koskevan velvollisuuden.

100 Komissio katsoo, että kahdeksas valitusperuste on jätettävä tutkimatta.

101 Komissio katsoo tältä osin ensinnäkin, että valittajien väitteitä, joiden mukaan unionin yleinen tuomioistuin on moittinut niitä virheellisesti siitä, etteivät ne ole polkumyynnin vastaisen menettelyn alusta lähtien antaneet kaikkia selvityksiä, jotka ovat tarpeen, jotta niiden esittämät tiedot voidaan ymmärtää oikein, ei selvästikään voida tutkia. Valittajat vaativat nimittäin väitteillään unionin tuomioistuinta korvaamaan unionin yleisen tuomioistuimen tosiseikkoja ja todisteita koskevan arvioinnin omalla arvioinnillaan, eivätkä valittajat väitä, että niiden huomautukset kyseisestä asiasta taikka asiakirja-aineisto olisi otettu vääristyneellä tavalla huomioon. Toiseksi komissio katsoo, että perustaessaan argumentaationsa perusasetuksen 18 artiklan 3 kohtaan valittajat esittävät uuden perusteen, jota ei siis voida ottaa tutkittavaksi muutoksenhakuvaiheessa. Valittajat eivät näet ole väittäneet unionin yleisessä tuomioistuimessa, että komissio olisi rikkonut kyseistä säännöstä jättäessään huomiotta valittajien sille antamat tiedot Erdemirin roolista Isdemirin kotimarkkinamyynneissä tai että komissio olisi laiminlyönyt huolellisuusvelvollisuutensa tai hyvää hallintoa koskevan velvollisuutensa.

102 Komissio väittää, että kahdeksas valitusperuste on joka tapauksessa perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

– *Tutkittavaksi ottaminen*

103 Ensinnäkin on todettava, ettei kyseisellä valitusperusteella pyritä kyseenalaistamaan sitä, miten unionin yleinen tuomioistuin on arvioinut tosiseikkoja ja todisteita, joihin valittajat ovat vedonneet, eikä liioin unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 110 kohdassa esittämää toteamusta, jonka mukaan komission oli valittajien Isdemirin kotimarkkinamyynneistä esittämät tiedot huomioon ottaen vaikea todentaa, heijastuivatko Erdemirin tehtävät oikein Isdemirin ilmoittamissa myyntikustannuksissa, hallintokuluissa ja muissa yleiskuluissa (jäljempänä myynti- ja yleiskustannukset). Kahdeksannessa valitusperusteessaan valittajat nimittäin moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 116 kohdassa oman oikeuskäytäntönsä ja unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön nojalla antanut liian laajan ulottuvuuden polkumyyntitutkinnan kohteena olevien vientiä harjoittavien tuottajien tiedonantovelvollisuudelle.

104 Koska valitusperusteessa ei pyydetä unionin tuomioistuinta arvioimaan tosiseikkoja tai todisteita uudelleen vaan tutkimaan oikeuskysymystä, komission tätä koskeva oikeudenkäyntiväite on hylättävä.

105 Toiseksi on huomattava, ettei kyseinen valitusperuste myöskään ole uusi sillä perusteella, että se perustuu perusasetuksen 18 artiklan 3 kohdan vastaisuuteen, johon ei ole vedottu ensimmäisessä oikeusasteessa.

106 Valittajalla on nimittäin vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan oikeus vedota valituksessaan perusteisiin, jotka perustuvat valituksenalaiseen tuomioon itseensä ja joilla pyritään arvostelemaan oikeudellisesti sen oikeellisuutta (tuomio 6.9.2018, Tšekki v. komissio, C-4/17 P, EU:C:2018:678, 24 kohta ja tuomio 6.10.2021, Sigma Alimentos Exterior v. komissio, C-50/19 P, EU:C:2021:792, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

107 Nyt käsiteltävässä asiassa valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on hylännyt niiden kolmannen kanneperusteen ensimmäisen osan perusasetuksen 18 artiklan soveltamista koskevan oikeuskäytännön perusteella. Valittajat eivät tässä yhteydessä moiti perusasetuksen 18 artiklan 3 kohdan rikkomisesta komissiota vaan unionin yleistä tuomioistuinta, joka valittajien mukaan on käsittänyt väärin niille kyseisellä säännöksellä asetetun tiedonantovelvollisuuden tarkan ulottuvuuden. Ne eivät liioin moiti komissiota huolellisuusvelvollisuutensa tai hyvää hallintoa koskevan velvollisuutensa rikkomisesta vaan väittävät, että tiedonantovelvollisuus, sellaisena kuin unionin yleinen tuomioistuin on sitä tulkinnut, tekisi kyseiset komission velvollisuudet tyhjiksi. Kyse on siten oikeuskysymyksestä, joka kuuluu unionin tuomioistuimen toimivaltaan sen käsitellessä valitusta.

108 Näin ollen komission tältä osin esittämä oikeudenkäyntiväite on hylättävä.

– *Asiakysymys*

109 Kuten tämän tuomion 103 kohdasta ilmenee, valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta lähinnä siitä, että se on rikkonut perusasetuksen 18 artiklaa paitsi katsoessaan, että valittajia sitoi kyseiseen säännökseen perustuva tiedonantovelvollisuus, vaikka valittajat olivat tehneet yhteistyötä tutkinnassa, myös antaessaan kyseiselle velvollisuudelle oman oikeudenkäytäntönsä ja unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön perusteella liian laajan ulottuvuuden siinä mielessä, että komissio voi sen turvin kieltäytyä ottamasta huomioon tiettyjä tietoja sillä perusteella, etteivät ne ole riittävän selviä. Perusasetuksen 18 artiklan 3 artiklasta on valittajien mukaan johdettava tiettyä joustavuutta. Tällaisen ulottuvuuden antaminen kyseiselle tiedonantovelvollisuudelle uhkaisi lisäksi tehdä tyhjäksi komission huolellisuusvelvollisuuden ja hyvää hallintoa koskevan velvollisuuden, sillä komissio ei olisi velvollinen pyytämään mahdollisia selvennyksiä lisätietojen pyytämistä koskevan toimivaltansa nojalla.

110 Tältä osin on muistutettava perusasetuksen 6, 16 ja 18 artiklasta niitä yhdessä luettaessa ilmenevän, että silloin kun komissio tutkii polkumyynnin ja vahingon olemassaoloa, sen on ensisijaisesti pyrittävä saamaan merkitykselliset tiedot siten, että asianomaiset osapuolet tekevät vapaaehtoisesti yhteistyötä. Polkumyynnin olemassaolon ja vahingon puolueetonta vahvistamista polkumyyntitullin käyttöön ottamiseksi koskevan perusasetuksen tavoitteen mukaisesti komission on tutkittava tarpeeksi huolellisesti kaikki käytettävissään olevat tiedot (ks. vastaavasti tuomio 12.5.2022, komissio v. Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, 48 ja 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

111 Unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 112–114 kohdassa muistuttanut komission ja myyntiä harjoittavien tuottajien velvollisuuksista polkumyyntitutkinnassa. Unionin yleinen tuomioistuin on erityisesti perusasetuksen 6 ja 16 artiklan tai sen asetuksen, jonka perusasetus on korvannut, tulkintaa koskeviin ennakkopäätöksiin viitaten todennut, että kyselylomakkeen saaneiden osapuolten on annettava komissiolle tiedot, joiden perusteella komissio voi saattaa polkumyyntitutkinnan menestyksekkäästi päätökseen. Se on myös todennut tarkastuskäyntien ja etätarkastusten hyödyt polkumyyntitutkinnan kohteena olevilta osapuolilta saatujen tietojen todentamisen kannalta.

112 Unionin yleinen tuomioistuin on lisäksi viitannut oikeuskäytäntöön, jossa tulkitaan perusasetuksen 18 artiklan 3 ja 6 kohtaa, jossa säädetään tilanteista, joissa asianomaiset osapuolet eivät tee riittävästi yhteistyötä tai tekevät sitä vain osittain. Unionin yleinen tuomioistuin on siten valituksenalaisen tuomion 115 kohdassa todennut näistä säännöksistä ilmenevän, että unionin toimielinten on käytettävä tietoja, jotka asianomaisten osapuolten on toimitettava komissiolle, polkumyyntitutkinnan päätelmien tekemisessä ja että osapuolet eivät saa jättää mainitsematta asiassa merkityksellisiä tietoja.

113 Perusasetuksen 18 artiklan 3 kohdassa säädetään, että jos asianomaisen osapuolen esittämät tiedot eivät kaikissa suhteissa ole parhaita mahdollisia, niitä ei kuitenkaan saa jättää huomiotta, edellyttäen, että mahdolliset puutteet eivät liikaa hankaloita kohtuullisen oikeiden päätelmien tekemistä, että tiedot toimitetaan hyvissä ajoin, että ne voidaan tarkistaa ja että osapuoli on toiminut parhaan kykynsä mukaan. Koska missään perusasetuksen säännöksessä ei kuitenkaan anneta komissiolle valtaa velvoittaa asianomaisia osapuolia osallistumaan tutkintaan tai toimittamaan tietoja, komissio on riippuvainen siitä, että asianomaiset osapuolet tekevät yhteistyötä vapaaehtoisesti toimittaakseen sille tarvittavat tiedot (ks. vastaavasti tuomio 14.12.2017, EBMA v. Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, 54 kohta).

114 Perusasetuksen johdanto-osan 27 perustelukappaleesta ilmenee, että unionin lainsäätäjän on tässä asiayhteydessä ollut tarkoituksena säätää, että sellaisten osapuolten osalta, jotka eivät tee yhteistyötä tyydyttävällä tavalla, polkumyynnin ja vahingon määrittämiseen voidaan käyttää muita tietoja, ja nämä tiedot voivat olla asianomaisille osapuolille vähemmän edullisia kuin tiedot, joita olisi käytetty, jos osapuolet olisivat tehneet yhteistyötä. Perusasetuksen 18 artiklan tavoitteena on siten mahdollistaa se, että komissio voi jatkaa tutkintaa, vaikka asianomaiset osapuolet kieltäytyvät yhteistyöstä tai tekevät yhteistyötä riittämättömästi (ks. vastaavasti tuomio 14.12.2017, EBMA v. Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, 55 kohta).

115 Edellä esitetystä ilmenee, että perusasetuksen 6 ja 16 artiklan sekä 18 artiklan 3 ja 6 kohdan, kun niitä luetaan yhdessä, tarkoituksena on määrittää se, missä määrin komission on otettava huomioon polkumyyntitutkinnan kohteena olevan osapuolen antamat tiedot, sekä se, mitä seurauksia osapuolen olemattomasta, osittaisesta tai puutteellisesta yhteistyöstä voi seurata. Komission tulee näin ollen yhtäältä ottaa huomioon kyseiset tiedot vain silloin, kun ne täyttävät tämän tuomion 113 kohdassa mainitut edellytykset. Toisaalta riittämätön yhteistyö voi johtaa osapuolen kannalta epäedullisempaan tilanteeseen kuin se, johon olisi päädytty osapuolen tehdessä yhteistyötä.

116 Tästä seuraa ensinnäkin, että toisin kuin valittajat väittävät, unionin yleinen tuomioistuin ei ole rikkonut perusasetuksen säännöksiä eikä etenkään sen 18 artiklaa katsoessaan valituksenalaisen tuomion 116 kohdassa, että valittajien tuli antaa komissiolle polkumyynnin vastaisen menettelyn alusta lähtien mahdollisuuksiensa mukaan kaikki selvitykset, jotka ovat tarpeen, jotta niiden esittämät tiedot voidaan ymmärtää oikein, välttääkseen riskin siitä, että ne haittaavat menettelyn moitteetonta kulkua, ja jotta komissio voi suorittaa tarvittavat todentamiset oikea-aikaisesti.

117 Toiseksi on niin, että koska unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 110 kohdassa tilanteessa, jossa seikkoja ei ole tältä osin väitetty otetun huomioon vääristyneellä tavalla, todennut, etteivät valittajien antamat tiedot vielä etätarkastuksenkaan jälkeen olleet riittävän selviä, jotta komissio olisi voinut todentaa, heijastuiko Erdemirin osallistuminen Isdemirin myynteihin oikein Isdemirin ilmoittamista myynti- ja yleiskustannuksista, unionin yleinen tuomioistuin on voinut pätevästi katsoa, että nämä tosiseikat kuuluivat perusasetuksen 18 artiklan 3 kohdan soveltamisalaan, koska kyseisiä tietoja ei ollut voitu kyseisessä säännöksessä tarkoitetulla tavalla tarkistaa. Todettuaan, etteivät valittajat olleet antaneet selviä, oikeita ja riittäviä tietoja, unionin yleinen tuomioistuin on myös voinut oikeudellista virhettä tekemättä todeta valituksenalaisen tuomion 117 kohdassa, että komissio oli perustellusti voinut lisätä myynti- ja yleiskustannusten arvioidun määrän, jotta Erdemirin osallistuminen Isdemirin kotimarkkinamyyntiprosessiin heijastuisi oikein.

118 Unionin yleistä tuomioistuinta ei siten voida moittia siitä, että se on rikkonut perusasetuksen 18 artiklaa soveltamalla kyseistä säännöstä tai sitä koskevaa oikeuskäytäntöä tilanteeseen, jossa se ei ole sovellettavissa.

119 Unionin yleistä tuomioistuinta ei voida moittia siitäkään, että se olisi rikkonut perusasetuksen 18 artiklan 3 kohtaa sillä perusteella, että se on katsonut, ettei komission tarvinnut ottaa huomioon tiettyjä tietoja pitäessään niitä epäselvinä pyrkimättä ensin selventämään näitä tietoja käyttäen valtuuksiaan vaatia vientiä harjoittavilta tuottajilta lisätietoja, vaikka kyseisessä säännöksessä säädetään, ettei tietoja, jotka ”eivät kaikissa suhteissa ole parhaita mahdollisia”, voida automaattisesti jättää huomiotta.

120 Valituksenalaisesta tuomiosta ei näet ilmene, että unionin yleinen tuomioistuin olisi katsonut komission voivan kieltäytyä ottamasta näitä tietoja huomioon. Unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 115 kohdassa päinvastoin muistuttanut, että komission oli käytettävä annettuja tietoja polkumyyntitutkinnan päätelmien tekemisessä. Se on sen sijaan aivan oikein katsonut, että komissio saattoi korottaa niiden kustannusten määrää, jotka etuyhteydessä oleva yhtiö oli ilmoittanut heijastaakseen osallistumistaan asianomaisen vientiä harjoittavan tuottajan kotimarkkinamyyntiprosessiin, kun komissio ei voinut todentaa asianomaisten osapuolten tästä asiasta antamien tietojen oikeellisuutta edes tätä koskevien toimenpiteiden jälkeen. Unionin yleinen tuomioistuin on nyt kyseessä olevassa tapauksessa valituksenalaisen tuomion 110 ja 111 kohdasta ilmenevällä tavalla todennut, että komission oli etätarkastuksen jälkeen toimitetuista asiakirjoista huolimatta vaikea todentaa, heijastuivatko myyntitoiminnot oikein Isdemirin ilmoittamista myynti- ja yleiskustannuksista.

121 Edellä sanotusta seuraa, että siltä osin kuin kahdeksannessa valitusperusteessa väitetään unionin yleisen tuomioistuimen rikkoneen perusasetuksen 18 artiklan 3 kohtaa katsomalla, että komissio saattoi automaattisesti sivuuttaa tietyt tiedot, jotka eivät olleet riittävän selviä, tai kieltäytyä käyttämästä näitä tietoja, kyseinen valitusperuste perustuu virheellisen valituksenalaisen tuomion tulkintaan ja se on hylättävä perusteettomana.

122 Neljänneksi on näin ollen hylättävä myös väite, joka perustuu vaaraan siitä, että komission huolellisuusvelvollisuus ja hyvää hallintoa koskeva velvollisuus tehdään tyhjäksi, sillä kyseinen väite perustuu siihen paikkansapitämättömään oletukseen, että unionin yleinen tuomioistuin on virheellisesti katsonut, että komissio saattoi automaattisesti kieltäytyä käyttämästä tiettyjä tietoja pyrkimättä ensin selventämään niitä.

Seitsemäs valitusperuste

Asianosaisten lausumat

123 Seitsemännessä valitusperusteessaan, jossa moititaan valituksenalaisen tuomion 116, 117, 122, 124 ja 125 kohtaa, valittajat väittävät unionin yleisen tuomioistuimen laiminlyöneen perusteluvelvollisuutensa, koska se on vastannut vain osittain niiden kolmannen kanneperusteen ensimmäisen osan tueksi esittämään väitteeseen, jonka mukaan komissio oli kirjannut kaksi kertaa eräitä myynti- ja yleiskustannuksia eli Erdemirille aiheutuneita kuljetuskustannuksia, jotka se oli laskuttanut suoraan Isdemiriltä. Valittajien mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tutkinut kysymyksen kaksinkertaisesta kirjauksesta vain ryhmän sisäisten palvelujen osalta eikä kuljetuskustannusten osalta.

124 Komissio pitää seitsemättä valitusperustetta perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

125 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tuomion perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä unionin yleisen tuomioistuimen päättely siten, että asianosaisille selviävät ratkaisun syyt ja että unionin tuomioistuin voi tutkia ratkaisun lainmukaisuuden (tuomio 13.1.2022, Saksa – Ville de Paris ym. v. komissio, C-177/19 P–C-179/19 P, EU:C:2022:10, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 14.11.2024, LE v. komissio, C-781/22 P, EU:C:2024:960, 73 kohta). Perusteluvelvollisuus ei kuitenkaan velvoita unionin yleistä tuomioistuinta esittämään

perusteluja, joissa seurattaisiin tyhjentävästi ja kohta kohdalta kaikkea riidan osapuolten esittämää päättelyä, joten unionin yleisen tuomioistuimen perustelut voivat olla implisiittisiä, kunhan osapuolet saavat niiden avulla selville syyt, joiden vuoksi unionin yleinen tuomioistuin ei ole hyväksynyt osapuolten argumentteja, ja unionin tuomioistuin saa niiden avulla käytettäviinsä riittävät tiedot kyetäkseen tutkimaan ratkaisun lainmukaisuuden (tuomio 5.5.2022, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals v. komissio, C-718/20 P, EU:C:2022:362, 92 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 30.1.2025, Frajese v. komissio, C-586/23 P, EU:C:2025:45, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

126 On todettava, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 96–125 kohdassa vastannut väitteeseen, joka koskee Erdemirin suorittamien Isdemirin kotimarkkinamyynteihin liittyvien kuljetuskustannusten mahdollista kaksinkertaista kirjaamista, ja perustellut riittävästi valittajien kolmannen kanneperusteen ensimmäisen osan hylkäämistä.

127 Se on tältä osin valituksenalaisen tuomion 96 ja 97 kohdassa aluksi kartoittanut valittajien kyseisen kanneperusteen ensimmäisen osan tueksi esittämät argumentit toteamalla, että valittajien mukaan Isdemirin kotimarkkinamyyntiprosessissa Erdemir laskutti itsenäisiltä asiakkailta nämä myynnit edelleen samasta arvosta kuin se oli laskuttanut ne Isdemiriltä, kun taas kuljetuspalveluiden tarjoajat olivat laskuttaneet kuljetuskustannukset Erdemiriltä, joka laskutti ne edelleen Isdemiriltä. Valittajien mukaan komissio oli Isdemiriä koskevassa lopullisessa vaiheessa polkumyyntimarginaalia laskiessaan virheellisesti korottanut Isdemirin ilmoittamia kotimarkkinamyyntejä koskevia myynti- ja yleiskustannuksia määrällä, jonka komissio arvioi vastaavan myynti- ja yleiskustannuksia, jotka kattoivat Erdemirin osallistumisen Isdemirin kotimarkkinamyyntiprosessiin.

128 Tässä tilanteessa on otettava huomioon, että valittajat ovat unionin yleiseen tuomioistuimeen jättämänsä kannekirjelmän 115 kohdassa todenneet, että Erdemirille alun perin aiheutuneet kuljetuskustannukset laskutettiin edelleen Isdemiriltä ja että nämä kustannukset otettiin huomioon Isdemirin myynti- ja yleiskustannuksissa. Lisäksi on niin, että riidanalaisen asetuksen 74 perustelukappaleen osalta, johon viitataan kannekirjelmän 118 kohdassa ja jossa komissio on todennut, ettei se kyennyt päättelemään, oliko veloitetuissa palveluissa kyse kustannuksista, jotka aiheutuivat jälleenmyynnistä kotimarkkinoilla, koska kirjanpitoon viedyt liiketoimet ja/tai toimitetut laskut oli kaikki merkitty vain ryhmän sisäisiksi palveluiksi, valittajat ovat kannekirjelmänsä 120 kohdassa myöntäneet, että laskuissa ja kirjanpitomerkinnöissä viitattiin menoihin ryhmän sisäisistä palveluista, ja ne ovat samalla väittäneet, että ne olivat antaneet yksityiskohtaiset selvitykset kustannusten jakautumisesta kullekin yhtiölle aiheutuneiden kustannusten määrittämiseksi.

129 Unionin yleinen tuomioistuin on siten ottanut huomioon kyseiset valittajien väitteet, kun se on valituksenalaisen tuomion 96 ja 97 kohdasta ilmenevästi katsonut, että sen on tutkittava kysymys kyseisiin kotimarkkinamyynteihin liittyvien kuljetuskustannusten mahdollisesta kaksinkertaisesta kirjaamisesta osana Isdemirin ilmoittamia myynti- ja yleiskustannuksia sikäli kuin ne kuuluivat Erdemirin Isdemiriltä laskuttamiin ryhmän sisäisiin palveluihin.

130 Unionin yleinen tuomioistuin on tässä yhteydessä aluksi valituksenalaisen tuomion 101 ja 102 kohdassa todennut, että komissio ottaa tarvittaessa huomioon etuyhteydessä olevien kauppiaiden myynti- ja yleiskustannukset määrittääkseen kotimarkkinamyyntien kannattavuuden, ja muistuttanut, että näitä kustannuksia ja voittoja vastaavat määrät perustuvat todellisiin tietoihin tuotannosta ja myynnistä.

131 Unionin yleinen tuomioistuin on sen jälkeen valituksenalaisen tuomion 104 kohdassa todennut, että käsiteltävässä tapauksessa komissio ei kyennyt päättelemään, koskivatko veloitetut palvelut todella kustannuksia, jotka aiheutuivat jälleenmyynnistä kotimarkkinoilla, koska kirjanpitoon viedyt liiketoimet ja/tai toimitetut laskut oli kaikki merkitty vain ryhmän sisäisiksi palveluiksi. Unionin yleinen tuomioistuin on tuomionsa 110 kohdassa edelleen todennut etätarkastuksen osalta, ettei komissio ollut voinut määrittää eikä todentaa, heijastivatko Erdemirin Isdemiriltä veloittamat palvelut oikein Erdemirin osallistumista kotimarkkinamyyntiprosessiin, ja se on lisäksi huomauttanut, että komission oli etätarkastuksen jälkeen ja siitä huolimatta, että sille toimitettiin laskuja ja otteita taseesta, vaikea todentaa, heijastuiko Erdemirin myyntitoiminta oikein Isdemirin ilmoittamista myynti- ja yleiskustannuksista.

132 Todettuaan lopuksi valituksenalaisen tuomion 112 kohdassa, ettei komission asiana ollut päätellä kyselylomakkeeseen ja lisätietopyyntöihin annetuista vastauksista, että Erdemir laskutti Isdemirin kotimarkkinamyynnit, unionin yleinen tuomioistuin on tuomionsa 117 kohdassa todennut, ettei komissiota voida moittia siitä, ettei se ollut katsonut voivansa määrittää eikä todentaa, heijastivatko Erdemirin Isdemiriltä veloittamat palvelut oikein Erdemirin kyseistä osallistumista, ja että komissio oli näin ollen pätevästi voinut lisätä myynti- ja yleiskustannusten määrän ottaakseen huomioon Erdemirin tarjoamat myyntipalvelut.

133 Edellä esitetystä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin on yksinomaiseen toimivaltaansa kuuluvan tosiseikkojen arvioinnin puitteissa katsonut, että komissio ei ollut kyennyt valittajien antamien tietojen perusteella havaitsemaan, mitkä kulut tarkalleen ottaen kuuluivat Erdemirin veloittamiin ryhmän sisäisiin palveluihin, eikä siten todentamaan, heijastuivatko Erdemirille aiheutuneet kuljetuskustannukset, jotka liittyivät Erdemirin Isdemirin välittäjänä suorittamiin kotimarkkinamyynteihin, oikein näistä palveluista tai Isdemirille kotimarkkinamyyntien johdosta aiheutuneista ja sen ilmoittamista myynti- ja yleiskustannuksista.

134 Osapuolet ovat siis näiden perustelujen avulla saaneet selville syyt, joiden vuoksi unionin yleinen tuomioistuin ei ole hyväksynyt niiden argumentteja, ja unionin tuomioistuimella on niiden avulla käytettävissään riittävät tiedot, jotta se kykenee tutkimaan ratkaisun lainmukaisuuden.

135 Näin ollen seitsemäs valitusperuste, joka perustuu valituksenalaisen tuomion perustelujen puutteellisuuteen, on hylättävä perusteettomana.

136 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

137 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.

138 Kyseisen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn saman työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

139 Koska komissio on vaatinut nyt käsiteltävässä asiassa, että valittajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, ja koska valittajat ovat hävinneet asian, niiden on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne on velvoitettava korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kymmenes jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ ja Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan korvaamaan Euroopan komission oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset